

ARA O MAI

contra tota explotació, contra tota autoritat!

Índex

Editorial **2** D'austeritat, rescat i falsa oposició **4** No són funcionaris, són mercenaris **5**
Repressió de la protesta i reforma del Codi Penal **6** La misèria dels nostres barris **7** Vaga
social, salvatge i indefinida **8** La setena reforma educativa: fent el camí més curt cap a la
segregació social **10** Suïcidis o crims d'estat? **11** Crítica a l'Estat del Benestar: Estat del
benestar o Revolució? **12** La societat Militaritzada: l'exemple de "reclutament civil" a Grècia
14 La unitat militar d'emergències (UME) **15**

_____ *A València sempre és primavera!* _____

EDITORIAL

Vagues d'estudiants, jornades de lluita, la primavera valenciana, la vaga general, l'aniversari del 15M, concentracions diverses, manifestacions multitudinàries, desnonaments aturats, ocupacions simbòliques, conflictes laborals, expropiacions populars o boikots a actes institucionals. Són només alguns exemples de coses que han passat a València i altres indrets de l'Estat Espanyol als darrers mesos. Des de l'últim número de l'Ara o Mai s'han anat succeint episodis molt ràpidament, més dels que ningú s'esperava, esporàdics però cada volta més seriosos. La situació econòmica ha continuat empitjorant i ja ningú sap fins a quan, les nostres condicions de vida son cada cop més precàries i sobreviure es torna missió impossible. No hi han respostes i damunt se'ns riuen de nosaltres, la conflictivitat social puja a cada volta més sectors i la repressió es fa més forta, els símptomes de que aquest sistema no dona per a més son cada volta més palesos.

Sentim que vivim un moment important, decisiu per a les nostres vides, on la corda està més tensa que mai i en les nostres mans està el que passe a continuació. De la resposta que donem depèn el nostre futur, del que fem i de com s'organitzem eixirem victorioses o derrotades. El marge de temps que tenim es va esgotant perquè no podem més i per tant no ens podem permetre molts més passos en fals. D'aquesta manera, ens pareix molt important fer un exercici de reflexió col·lectiva, de crítica constructiva sobre la qual anar assentant bases sòlides sobre les que caminar. Tornar l'atenció als darrers esdeveniments es fa necessari per a poder aprendre dels errors comesos, valorar les nostres accions sense complexos, fent que cada experiència viscuda (siga positiva o negativa) deixi un poso a partir del qual articular les nostres lluites. Això significa no començar de zero cada conflicte, tindre clar el que volem i anar-hi amb tot. Per assolir aquest objectiu ens pareix important assenyalar alguns dels aspectes que pensem poden ajudar a combatre més efectiva i intensament aquest sistema explotador que ens ha deixat sense futur.

I nivell organitzatiu, considerem que el teixit social ha anat creixent prou durant els últims dos anys, casi a cada barri i poble hi han assemblees o col·lectius de gent que es troba per a organitzar-se al marge de les institucions. Els moviments socials que venien treballant molt abans del 15M són més visibles i propers, donant a conèixer per exemple la lluita contra els CIEs o facilitant la participació en els diferents Ateneus i Centres Socials del nostre voltant. Cada cop hi ha més gent menejant-se, interessada en encetar projectes diversos de caire contestatari, fent possible així establir relacions entre les diferents iniciatives que van eixint. És clar que el nivell de comunicació i coordinació entre aquestos grups és molt millorable, de fet trobem que és una de les mancances que cal corregir el més aviat possible. No és fàcil ja que és un procés complex, que implica mullar-se i trobar-se en altres que no pensen com tu, on moltes vegades les diferències es fan insalvables. Ací es veu com les ganes de fer coses o estar al carrer no són suficients si volem organitzar-nos entre totes per plantar cara de veritat. Tot i que és impossible entendre'ns amb tot el món, és necessari intentar acostar els diferents plantejaments, estar disposades a debatre obertament en altres per a trobar els punts en comú sobre els quals poder caminar juntes.

De la mateixa manera, un altre aspecte que pensem s'ha vist potenciat ha sigut l'intent d'extensió de les diferents lluites a altres àmbits. És a dir, entendre que els diferents conflictes parcials estan relacionats per l'estafa capitalista que ens afecta a totes, a partir d'ací veure les reivindicacions comunes i

establir llaços en altres sectors per tal de lluitar conjuntament. Hi han hagut intents infructuosos com unir les lluites d'estudiants i professors, però altres han estat un èxit com la lluita dels miners amb la que moltes persones s'han identificat des d'un primer moment. L'exemple de dignitat i valentia que donen en la seua lluita ha insuflat molta força a diferents sectors de la societat que s'han vist empentats a posicionar-se, a donar un pas endavant imprescindible en aquestos temps.

II

Una illa dins de l'oceà de pau social que veníem patint des de fa molts anys va ser la sensació de desbordament que vam viure quan la primavera Valenciana. La resposta i les mostres de solidaritat front la repressió policial van ser infinites. O quan la invasió de la plaça de l'ajuntament a l'aniversari del 15M, on no vam voler anar pel camí marcat i vam fer el que sentíem i volíem. En ambdós casos estàvem totes juntes plenament els carrers sense por, amb ràbia per tot el que estava passant, per moments érem ingovernables. Tot un desafiament col·lectiu al poder que demostra que juntes i amb actitud ho podem tot. L'espontaneïtat en la qual succeeixen aquestos fets ens dota d'una ferramenta molt poderosa ja que no es pot preveure ni controlar als primers instants, són uns moments en els que trenquem amb les cadenes de la quotidianitat i som nosaltres mateixos. Moments on l'enfrontament amb l'autoritat ens allunya de la misèria i ens apropa a la llibertat. La contrapartida ve quan passen eixos instants inicials d'eufòria col·lectiva, quan el següent pas a donar no està tan clar i la incertesa s'apodera de nosaltres, és en eixos moments quan apareixen els polítics professionals que volen canalitzar l'explosió de ràbia cap al seu terreny. Partits i sindicats intenten controlar la protesta, fer-se en ella manipulant-la fins que quadre amb els seus interessos per així poder dirigir-la i fins hi tot criminalitzant a tot aquell que no actue com ells volen.

Un exemple d'açò a València, és com després de tota l'explosió de ràbia en la que ens trobarem a la Primavera Valenciana, l'oportunisme que demostraren suposats representants dels estudiants, persones com el president de la FAAVEM, afí a l'hora de l'esquerra socialdemòcrata que va decidir unànimement anar a parlar amb la delegada del govern sense que ninguna de les que estàvem als carrers li ho demanàrem, o Mònica Oltra que bé, sempre ha de tindre el seu moment davant de les càmeres de televisió, sent que cap d'aquestes dues personalitats realment ens representaven.

III

Hem de parar atenció també als diferents tipus de discursos que hi han al carrer, hem d'estar segures del costat de les que estem. Sent així que ens preocupen, i molt, els episodis de persecució i assetjaments a les persones migrants, episòdics pel moment a l'Estat Espanyol però més comuns als Estats de Grècia, França o Suïssa per nomenar alguns. S'estan donant cada vegada més arreu d'Europa comportaments feixistes que acusen de la situació crítica que vivim a les persones que més durament estan patint-la. Les migrants són culpades pels nazis i criminalitzades pels mateixos Estats que els van explotar quan necessitaven mà d'obra barata, ara els persegueixen per tancar-los als CIEs i expulsar-los siga com siga.

Tindrem que anar amb compte i començar a establir tots els llaços possibles amb les persones nouvingudes, però que viuen, treballen i són explotades al igual que nosaltres i per les mateixes institucions. Cada volta és un fet més palpable com els partits d'extrema dreta (Espanya 2000, UpyD), el

partit que ara ostenta el poder com és el cas del PP o inclús el PSOE que va mantindre la llei d'estrangeria o va impulsar les batudes racistes així com els CIEs, culpen les persones migrades de saturar la Sanitat, les prestacions socials, etc. I només la solidaritat de classe independentment dels nostres trets culturals i/o ètnics pot salvar-nos. El doble discurs que ens afanya a salvar l'economia nacional i que a l'hora culpa a les nostres germanes de classe, el que ens està diguent de veritat és que tenim que defensar al capitalista autòcton. Per molt que els grups feixistes ens venguen la idea de que estan per mantindre els drets socials, és un engany ja que només estan per un capitalisme de caire proteccionista; pel que estan lluitant és per que les curreles assumeixen un discurs patriòtic per tal de potenciar els beneficis dels empresaris espanyols front als dels empresaris europeus. Però tenim que recordar que no existeixen treballadores autòctones i immigrants sinó que som els de baix i anem pels de dalt, independentment de que l'explotador siga espanyol o alemany.

IV

No pretenem dir què fer ni donar receptes a ningú ja que no creguem que hi haja un únic camí. Aquest és el nostre anàlisi i animem a que cadascú faja el seu, el que està clar és que no anem a trobar una sol·lució perfecta, sinó que aquesta vindrà de la mà d'allò que sigam capaces de contruir entre nosaltres. Volem compartir impressions i experiències per tal d'anar teixint afinitats, trobant punts en comú sobre els quals treballar. Volem trobar-nos als carrers i són moltes les dates que s'acosten per poder treballar juntes: vagues d'estudiants, manifestacions o concentracions del tipus 15M o 25S, vaga general, etc. Hem de començar a convocar nosaltres mateixes jornades de lluita, vagues, accions col·lectives, etc., sense esperar a que els sindicats del govern ens convoquen, hem de començar a organitzar-nos al marge d'aquestes institucions venudes al capital. Hui, més que mai, és fa necessària la força d'un moviment que il·lusioni i que s'enfronte sense complexos al Poder. Són temps difícils i hem d'estar preparades per poder afrontar-ho conjuntament, és així que pensem que ha arribat el moment, que és ara o no serà mai.

Som els que tenim dignitat, els que cada dia trenquem les injustes normes per sobreviure, les que sentim que aquest sistema és una estafa, els que plantem cara al poder organitzant-nos entre nosaltres, les que desafiem l'estratègia de la por eixint al carrer, els que no van a poder aturar. Som les que lluiten, i açò no ha fet més que començar.

**QUAN LA INJUSTICIA ES FA LLEI,
LA REVOLTA ÉS UN DEURE!**

-ARA O MAI-

PLANTEM-LOS CARA!

Aquestes línies naixen de la reflexió sobre la situació que vivim a València, però sobretot sorgeixen de la frustració, conseqüència de l'escassa i ridícula resposta (si la comparem amb les reformes amb les quals ens està ofegant el Capitalisme) que estem donant.

En primer lloc tots hem de tindre clar que enfrontar-se a tot açò no és gens fàcil, tot el contrari. Quan parlem de lluitar hem de fer-ho en tot el que comporta, i la lluita va lligada a ferides, errors, caigudes i derrotes, però ja hem tingut temps d'adonar-se que la verdadera derrota resideix en la resignació, en rendir-se abans de començar. Si realment decidim plantar cara al Poder hem d'assumir que perdrem coses pel camí, com a mínim hem d'estar disposades a dedicar temps i esforç, ja que no podem limitar-nos a eixir al carrer les dates "clau", quan les organitzacions sindicals ens criden al carrer, hem de fer nostres els carrers, així com els centres d'estudi i de treball, hem de paralytizar la ciutat!

No sols açò, també hem de tindre present que si pretenem una lluita real, i no simplement petites reformes, la repressió entrarà en joc. Poden, i sempre ho han fet, apallissar, detenir, torturar e inclús empresonar a qualsevol, i tot açò amb la legalitat del seu costat. Però la pregunta és: Què preferim, morir de fam? Fer un altre forat al cinturó mentre segueixen partint-se el cul en la nostra cara?

Però totes sabem que mentre moltes de nosaltres parlem de plantar cara, de lluitar, alguns personatges de diferents índoles sols pensen en "posar la cara" per a la foto. És a aquesta gent a la que hem d'assenyalar i fer fora de les manifestacions i assemblees, i no a qui decideix fer una pintada, insultar a la policia o creuar un contenidor. Cadascú es troba més còmode en unes pràctiques o altres a l'hora de eixir al carrer, si ho entenem, ho respectem i es recolzem entre nosaltres trobarem una important font de força. Imaginem per un moment una asseguda multitudinària en un lloc de la ciutat mentre en altre carrer un grup creua contenidors per frenar l'avanç policial. Açò seria efectiu, suposaria estirar la corda cap a on ens interessa i no estancar-se en debats sense solució (condemna de la violència, respecte de la legalitat, etc...), que sols interessen als que pretenen alçar-se com a líders i/o portaveus de cara als mitjans de comunicació i la policia.

Amb tot açò sols queda animar una vegada més a la gent a sortir al carrer, però no a passejar ni a ballar a ritme de batucada, sinó a eixir en més ràbia que mai, demostrant que no ens deixarem eixafar, que tenim dignitat i sobretot que els odiam, que odiam a tots els que viuen a costa de la nostra misèria (polítics, banquers, empresaris, policies, jutges, etc.)

LA LLIBERTAT NO ES

DEMANA, ES PREN!

RECUPEREM LES

NOSTRES VIDES!

Pamflet publicat a internet.

QUE CAIGUEN MÉS TANQUES, QUE NINGÚ ENS PARE

Ahir ens vam tornar a veure en els carrers. Com fa un any, com hem estat fent a les places, com vam fer en la Primavera Valenciana. Els carrers del centre tornaven a ser nostres, i aquesta vegada ho vam fer de manera contundent. Al pas de la manifestació es podia veure bancs, multinacionals i edificis institucionals com el TSJV atacats per ous, cartells i pintades que assenyalaven qui són l'enemic a combatre.

Ahir quan vam aplegar a la Plaça de l'Ajuntament vam tornar a perdre la por, vam tornar a desbordar les seues expectatives, fent prevaldre la nostra força col·lectiva per damunt de prohibicions i normes estúpides. Els de sempre, i com sempre, van intentar controlar la protesta i acotar-la als límits negociats (imposats) per les institucions, però es van quedar a soles amb els seu discurs mentre la gent prenia per la força i tornava fer seua la Plaça. Un altra vegada vam prendre el control de les nostres vides i per això cridarem "Revolució, revolució".

L'estratègia política i policial va ser tota una sorpresa ja que en cap moment van intervenir a pesar de que s'estava desmuntant tot un símbol de poder en València, una mascletà. Tot i així li vam retornar a la policia cada desnonament, fent-los fora de la Plaça capbaix i ocupant-la de nou.

El problema és que la confusió i la por van donar a lloc a afirmacions de tot tipus. Però no siguem infantils ni paranoics, la mascletà no era una farsa, (recordem que un petard li va rebentar la mà a un fotògraf) ni tampoc era una estratègia perfectament controlada per a criminalitzar-nos. La mascletà era un vacil·le, un fatxenderia com a les que ens té acostumats Rita Barberà, acostumada a unes protestes passives que són les majoritàries en aquesta ciutat podrida. I per això més que mai, ens tenim que sentir orgullosos i orgullosos; vam desbordar els seus esquemes, vam prendre la iniciativa de desobeir col·lectivament i vam tornar a demostrar que quan volem som imparables.

Que no ens enganyen, ni ens lleven el mèrit. El Poder és dur, però no omnipresent ni ho té tot controlat. Si ens botem els esquemes i passem a l'acció som més forts i aquesta té que ser la línia que marque el nostre camí: la subversió de les seues normes, el carrer com a espai de trobada i de lluita i l'acció directa com a forma d'alliberament. Ja està bé de pensar-nos els dèbils, nosaltres tenim la força i podem fer-los retrocedir.

Aquesta matinada han desallotjat la Plaça aprofitant que ja no quedava molta gent. Lluny del debat de si una Acampada és positiva o negativa en el que tenim que estar d'acord és en que Ells no ens volen als carrers, molestem i per això hui més que mai tenim que tornar a les places.

SOM UNA IMATGE DE

FUTUR! ELS CARRERS

SÓN NOSTRES!

Pamflet repartit als carrers després del 12M-15M

D'AUSTERITAT, RESCAT I FALSA OPOSICIÓ

Durant els mesos d'aquest estiu les notícies sobre rescats, retallades, reformes, etc. S'han anat succeint dia rere dia i els discursos defensant-los també. Hem vist a De Guindos, a Fabra, a Mas, a Toni Cantó, etc. Defensant les retallades, uns d'una manera i altres d'altra, però també hem vist a altres intentant fer oposició.

Durant aquests mesos d'estiu ha vingut el famós mini-rescat i s'estan adoptant mesures perquè vinga un altre, aquest ve de la mà de més austeritat i reformes que afectaran als de sempre per beneficiar als de dalt, un joc que ja totes coneguem. La Comunitat Valenciana va ser la primera en demanar el rescat a Madrid i per tant ha estat sent la avantguarda de les retallades. València, per la seua pròpia estructura social i política és dionea per aplicar retallades: caciquisme d'un partit pràcticament al llarg de tot el territori -en aquest cas del PP-, gran amiguisme entre els corrupteles de la classe empresarial i política, una oposició institucional molt perduda, i una lluita social als carrers que no acaba de quallar.

A més a més és l'exemple d'un territori on els seus habitants més pobres es veuen completament exclosos, València és espectacle pur i dur, una ciutat feta per als visitants adinerats, per als Erasmus amb poder adquisitiu, per als guiris que passen pels voltants de la Ciutat de les Arts i les Ciències, per als pijos de la hípica i de les grans competicions de tennis, en definitiva per a tot un conjunt de persones de classe social alta que no viuen, majoritàriament, els nostres carrers, que no li donen vida als nostres barris i que per suposat no estudien en barracons, no li són negades les ajudes per a la dependència, no formen part de les llistes de l'atur, no són perseguides per la policia per la seua condició d'immigrants (als estrangers rics els anomenen turistes), no són expulsades de casa seua ja que no són necessàries grans avingudes al mercat de Colón, ni volen posar un Alcampo al seu hort. I el pitjor de tot açò és que aquesta ciutat de l'espectacle ha estat construïda al damunt de les nostres esquenes, amb els diners i el sacrifici que li han sigut imposats a la classe treballadora.

Ara amb els diversos rescats -que hi ha que tornar-, ens volen vendre la idea de que més austeritat, és més millores per a les condicions de vida d'un futur, que fam per a hui no serà fam per a demà i sobretot ens venen la idea de que el bon valencià- i espanyol- té que acceptar aquestes dures condicions per tal de salvar la Economia del país (recordem a Rajoy elogiant als espanyols que no es manifesten). Aquest salvament de l'economia passa, com ja hem comentat més vegades, per l'empitjorament de les nostres condicions de contractació, per la reforma de la llei de l'habitatge que facilita el desnonament exprés o el malbaratament en infraestructures que només serveixen a empresaris i corrupteles -aeroports, AVE, ZAL, etc-.

ELS JOVES SOM EL FUTUR, PERÒ EL FUTUR ESTÀ FET UNA MERDA

Com a joves, el que més ens afecta actualment són les taxes d'atur que tenim, el 50% dels menors de 25 anys es troba a l'atur i amb aquest panorama l'alternativa que ens ofereixen és la contractació temporal, els contractes brossa. L'atur entre els joves a finals de 2011 era del 49,57% segons la EPA i la poca la realitat laboral dels joves és el treball en negre, en llocs de becaris, i la temporalitat és brutal. En el primer trimestre de 2011 el 55'9% dels joves que tenen entre 15 i 24 anys i que treballaven tenia un contracte temporal i un terç dels quasi quatre milions

de temporals tenen un contracte de menys de 6 mesos de duració i aquest va a ser el futur que ens espera si no ens oposem. A València, amb el seu model econòmic basat en el turisme i la especulació immobiliària, les joves sabem molt bé que significa el treball en negre, el treball que dobla les hores que vam signar en el contracte i l'abús de no tindre cap dret.

La patronal està apostant cada volta més pels mini-jobs de 400 euros, s'ha llevat el limit de encadenar contractes temporals, els contractes de pràctiques o de proves són en realitat formes de contractació temporal i precària, les beques de col·laboració amb la Universitat o Ajuntaments com la que ofereix la Diputació de València, la coneguda La Dipu te beca amaguen treballs temporals de substitució a les treballadores, fent una feina molt poc remunerada, sense drets laborals ja que és una beca de pràctiques i no un contracte; 3100 joves han treballat per 500 euros al mes per diversos ajuntaments de les comarques de València i els llocs més requerits han estat els d'estudiants d'Administració, ADE, etc. Tot açò sense comentar l'amiguisme que existeix per tal de donar estes beques que de les 150 beques que ofereix l'Ajuntament de València van ser vora 900 les sol·licituds, dades que ens donen una idea de la desesperació de molts joves per trobar feina, encara que siga temporal, amb molt poca remuneració i prou explotats.

Per altra banda un altre tipus de beca que fomenta la Generalitat Valenciana serà la de English Teacher Asistent que una volta han assassinat les odiades línies en valencià (apostant pel model trilingüe que acabarà sent monolingüe en castellà) entraran a formar part del nou escenari becari, una beca molt precària que demana moltes exigències i que torna a oferir llocs laborals de merda a gent que ha estat estudiant i tirant de diners i beques que no han servit per a res. Han estat 309 beques, de 1000 euros al mes i no es cobra mensualment, sinó en tres pagaments diferents, sense cotitzar i sense dret a baixes laborals. Vaja, tot un diamant en brut de curro.

I ON ESTAN ELS NOSTRES DINERS?

La teoria més defensada per tertulians, periodistes, empresaris i polítics ha sigut aquella de que hem viscut per damunt de les nostres possibilitats, tot i que al País Valencià som conscients de ells han viscut per damunt de les nostres possibilitats, pegant-se la gran vida, malbaratant diners, fent la ciutat per gaudir de grans events, sabem que els nostres diners estan en el caviar, els tratges i les butxaques dels polítics del govern.

Els diners estan en els rescats a la banca, però no només allà sinó també en la indústria de l'armament (en 2010 la despesa militar de l'Estat espanyol va ser de 18.160 milions d'euros¹), en la Casa Real amb 8.6 milions, en presons que en el 2010 va tindre una partida pressupostaria de 1.241,52 milions², l'església catòlica i a les butxaques dels polítics. L'Observatorio de Responsabilidad Social Corporativa calcula que al voltant de 80.000 milions d'euros³ es traslladen cada any des de l'Estat espanyol cap als paradisos fiscals.

Davant tot açò la socialdemocràcia intenta fer-nos creure que les seues organitzacions són la resposta, que tota la lluita social (assemblees de barri, col·lectius socials com assemblees d'aturats, de treballadores, de

lluita contra els desnonaments i desallotjaments, etc) ha de ser complementària al treball institucional que ells duen endavant. La participació en l'Estat i les seues institucions tan sols ens lleva autonomia i és una pèrdua d'energies important. Com ja citàvem en l'anterior Ara o Mai els conflictes entre explotades i explotadors no es poden resoldre mitjançant la paraula ja que els de baix no tenim els mecanismes dels que disposa el Poder per tal d'executar la seua voluntat.

L'Estat es torna a mostrar com una institució feta per tal d'imposar-nos aquestes condicions. El problema, com molts senyalen, no prové només de la mà dels mercats, sinó que les institucions polítiques són les que prenen les decisions, les que controlen poblacions per a que no es descontrolen, etc. L'Estat no és només eixes institucions que "tots votem" sinó també tot el conglomerat de poders fàctics que tenen més pes del que sembla; la policia, l'exercit, les presons, la justícia, etc. Tot un conjunt que impedirà qualsevol superació del sistema capitalista i sinó podem mirar el Xile de Pinochet, o la Grècia de la Troika i entendrem fins on és capaç d'arribar el Poder per tal de protegir els seus interessos.

Davant la lluita dels carrers, CCOO-UGT estan intentant donar una imatge de combativitat, promentent una vaga europea i "amençant" amb no aturar la Cumbre Social fins que Rajoy no convoque un referèndum sobre les retallades. Sembla que han oblidat com va acabar el referèndum de Grècia. Grècia torna a ser l'exemple de nou, de com tot intent per fer la revolució des de les institucions i en el cor d'Europa no és bona idea. Les amenaces de corralito o de bloqueig de les fronteres per part d'Alemanya al veure com un partit contrari al deute -la famosa coalició Szyriza- podia guanyar les eleccions, són de sobra conegudes. Sembla que, aquesta esquerra del capital està més interessada en fer-nos perdre energies cap a objectius sense trellat i que no ens duren cap a bon port. La nostra resposta té que vindre de la mà de la lluita, l'autoorganització i la construcció d'alternatives reals i per a això és necessari seguir donant passos endavant, expulsant als explotadors de la nostra vida, com es va fer el 25S.

PERQUÈ HA ARRIBAT EL MOMENT

És així que front a tot aquest panorama és el moment de prendre els carrers, de fer evident el nostre malestar i enfrontar-se a qui són realment els culpables d'aquesta nova situació social. Hem de començar des de ja a teixir llaços d'afinitat i recolzament mutu per poder fer front als atacs que estan duent a terme des del Poder.

Ha arribat el moment de que nosaltres els explotats ens trobem als carrers, que ens fem fortes als nostres barris, que comencen experiències d'autogestió de barris, escoles, centres de sanitat, etc. És el moment en el que hem de començar a prendre el control de les nostres pròpies vides. Moltes vegades açò pot caure en simples paraules, però pensem que ara més que mai s'està donant una escaleta al sistema en el que vivim i que hem d'aprofitar-se d'aquesta conjuntura per organitzar-nos i fer-nos fortes. A hores d'ara hem pogut veure com convocatòries que en un primer moment sorgeixen per part de grups socialdemòcrates acaben convertint-se en confrontacions directes contra els símbols del capital i els seus defensors, manifestacions o concentracions que comencen per demanar calefacció o denunciant les retallades, acaben sent una explosió de ràbia dels més desfavorits i desfavorides, és així que en aquest moment la nostra presència al carrer amb el nostre discurs farà girar la balança cap a un costat o cap a un altre.

1. Dades extretes de l'article "El estado del Malestar en España" de la publicació Etcetera, correspondència de la guerra social del numero 49.

2. Idem

3. Idem

NO SÓN FUNCIONARIS, SÓN MERCENARIS

Des de que el govern de Rajoy anunciés les darreres retallades on, entre altres coses, se'ls retallava el sou als funcionaris llevant-los així la paga dels Nadals les protestes s'han anat succeint. Gràcies a aquestes protestes, on ara sí, els funcionaris han començat a aparèixer, s'han ressuscitat certs fantasmes que semblaven ja superats sobretot en l'àmbit de la protesta que ve del 15M. La policia ha acudit en bloc a les manifestacions front al Congrés dels Diputats a Madrid o a les manifestacions convocades per CCOO-UGT ací a València, el que ha sigut una ofensiva per tornar a legitimar la funció de la policia als ulls de la gent que cada vegada més s'enfrontava als cossos repressius.

És trist veure com un sector de la protesta, sobretot aquell encapçalat per la classe mitja, ha vist en aquestes petites protestes on la policia ha estat present una llum d'esperança i canvi. Un gest tan absurd donat per ordre directa per la delegació de govern, com el llevar-se els cascs per part de la policia antidisturbis de Madrid (que dies abans havia estat apallissant a miners i solidaris) va ser rebut a les xarxes socials, així com a comunicats i notícies de la premsa com el pas definitiu que la protesta o la revolució havien de donar per tal de triomfar, és més, durant els dies posteriors a la manifestació del 19J es va assenyalar que la policia a les seues pancartes duia consignes com "Somos la policia del pueblo" o "No hay policia para tanto chorizo".

LA POLICIA DEL POBLE

És curiós, si més no, que la policia ara faja tanta insistència en que ells son part del poble o que estan per garantir les llibertats ciutadanes. És curiós també, que fagen tanta insistència en dir que el 90% del seu treball no és el d'apallissar a la gent. Però cal recordar que la policia no és una institució neutral, que estiga defensat unes lleis neutrals. Com tota institució aquesta està travessada per unes contradiccions de classe, ja que vivim en un món basat en l'explotació i la dominació d'una classe front a una altra i on les desigualtats s'institucionalitzen, és a dir, la classe dominant es dota d'estructures que aconsegueixen que es mantinga en el poder i amb aquest objectiu es generen lleis, jutjats, presons i policia.

La policia, per tant, no és del poble, ni està per a garantir més que la pau social que la burgesia tant anhela, una pau social que puga seguir mantenint un ordre on els de dalt segueixen vivint acosta dels de baix. En el moment que es donem compte que un canvi real i revolucionari només pot vindre de la mà de la subversió de les seues lleis, de la presa del control de les nostres vides i que per això és necessari desobeir

i fer-los fora, la policia apareix per reprimir i és més, la seua funció és la de dia a dia anat desactivant i eliminant a tots aquells que pertorben la pau social.

Donar una volta pels nostres carrers pot servir-nos per veure el vertader paper de la policia que no és, ni molt menys, el d'ajudar a les avies a creuar carrers. Una societat on la classe treballadora esdevé mercaderia i on una part d'aquesta directament es queda exclosa del mercat laboral i es té que buscar la vida per mitjans que estan en la il·legalitat, el conflicte social sempre està latent i no només ens referim al conflicte social clarament polític, sinó també al purament social a aquell que es materialitza en gent sense casa que ocupa per a viure o en gent es dedica als tripijocs per guanyar un poc de diners. A les metròpolis del segle XXI cada cop una part més gran de la població es veu exclosa de l'espectacle del capitalisme i aquesta s'amuntona a les perifèries, la funció de la policia és que la cosa no acabe en batibull. Identificacions, controls, detencions, desallotjaments, eixe i no altre és el dia a dia de la policia, aquestes són les funcions d'una institució que materialitza el monopoli de la violència i que mitjançant aquesta segueix imposant un sistema que cada vegada ens ofega més.

"POLICIA, ÚNETE, A TI TAMBIÉN TE ROBAN"

No totes estem, ni podem estar, pel mateix. Malauradament el món no es tan simple com per a dividir-se en un 1% malvat i un 99% que està pel canvi, a la nostra societat existeixen sectors de la població que els ve de perles la corrupció, la reforma laboral, el racisme, el masclisme, etc. I no van a voler un canvi per estar dintre d'eixe suposat 99% ja que els convé viure en el món al qual vivim, i del que tenim que ser conscients és que el Poder i els que estan amb els interessos d'aquest estan en guerra amb nosaltres; reducció del dret a vaga, reforma del codi penal, presons, explotació i xantatge laboral, etc. I el seu braç armat és la policia.

Cal posar les coses on toquen, els maderos són perfectament conscients de que els retallen els sous o de que amb els seus impostos s'ha finançat la corrupció política a València, però van a seguir fent el seu treball. Són mercenaris venuts al millor postor i que un dia surten de manifestació perquè els han retallat el sou no és una ruptura amb el règim, ni res per l'estil, sinó una protesta corporativista per mantindre els seus sous i seguir fent el seu treball (la tortura, el control social, les batudes policials racistes, la violència estatal, l'execució dels desnonaments i la guerra brutal contra la dissidència.)

Per què sinó la policia local desallotja a famílies gitanes en el Cabanyal? Què passa, que ningú que recolza les reivindicacions del SUP no veu a la policia corrent per Colón darrere d'un grup de venedors ambulants diàriament? Per què la gent va obviar en la ocupació de Canal 9 les amenaces de la policia amb entrar sinó tornaven al treball? Eixe i no altre és el paper de la policia a les societats capitalistes, i mai van a estar del nostre costat com a Policia, ja que la pobresa i la il·legalitat que aquesta suposa és el seu negoci, si de veritat estan al costat del poble que deixen de fer-ho.

És curiós veure la insistència quasi malalta de moltes persones en les protestes per generar bon rotllo amb la policia, per intentar aconseguir a la desesperada un petit gest amable entre tanta hòstia i tensió amb ells. És tanta l'obsessió que inclús un grup de policies amb banderes d'Espanya que semblen més una desfilada de camises negres que una manifestació són acollits com el pas definitiu cap a un futur emancipat amb banquers, policies i polítics simpàtics. Però no es veu a aquesta mateixa gent en Barona, Cabanyal, Velluters o Sant Marcel·lí dirigint-se amb la mateixa energia a les milers de persones aturades, als que treballen en negre, a la gent jove, a les treballadores del sexe, a les persones immigrants, etc. No es veu tanta insistència per intentar que treballadores de sectors estratègics es declaren en vaga com poden ser els transports, no es veu tant insistència per dirigir-se, en definitiva, a les vertaderes explotades i pàries d'aquest sistema.

Sembla que la policia només és dolenta quan t'apallissen a tu, i de fet només en el moment que ho estan fent. Però quan aplegues a casa i la vida segueix; quan els desposseïts noten la presència i l'assetjament policial als seus barris, quan per la teua pell et detenen i et deporten, quan et tiren de ta casa per no poder pagar-la, quan la teua única forma de sobreviure passa per la il·legalitat, aleshores, com tot això no afecta a la classe mitjana ciutadana i de bé, a ningú no li molesta. Però aquelles que sí que estem per un canvi real, aquelles que sabem que aquesta situació és insostenible, no podem acceptar a la policia en les nostres files fins que deserten i demanen perdó públicament per haver-hi servit als interessos del Poder.

Policies, el pitjor no és la seua actitud, és la seua existència

Ni els volem, ni els necessitem

Dissolució dels cossos repressius

REPRESSIÓ DE LA PROTESTA I REFORMA DEL CODI PENAL

Al llarg de tots el temps i en tota la geografia del planeta s'han succeït esdeveniments, fets rebels contra l'ordre establert. Dones i homes que es rebel·len contra l'esclavitud, es subleven contra el poder, afirmen la seua llibertat i dignitat individual i col·lectiva. Dies rebels que fan visible allò més humà que hi ha dins nostre. Cròniques d'insumissió que deixen palés que no hi ha poder sense rebel·lia i que ens retornen l'orgull i la bellesa de la nostra condició humana.

Extret del llibre "Días rebeldes, crónicas de insumisión".

En aquestos temps de crisi que estem vivint la recepta dels poderosos son més reformes i més retallades de les nostres condicions de vida ja de per sí minvades. Els governs saben que després de cada mesura o programa d'ajustos que porten endavant hi haurà malestar i potser una crispació generalitzada cada vegada més forta. És així que per a evitar conflictes majors i mantindre el control a les seues mans, les lleis s'endureixen per a totes les que intentem sobreviure i els càstigs son més forts per a les dissidents. Polítics i policia, com a encarregats de mantindre el control social, s'esforcen en reprimir qualsevol tipus de protesta.

Darrere de cada retallada o reforma que estem vivint en els últims temps, es tensa una mica més la corda entre el poder i les classes explotades. Eixim als carrers en protesta a les noves mesures, perquè no volem seguir sent les que vivim en la misèria a costa d'uns pocs que es fan cada dia més rics. Les mobilitzacions son cada volta més freqüent a Europa on des del 2008 es venen produint conflictes en més sectors i xicotetes revoltes que amenacen cada vegada més l'ordre del sistema establert. Aquest, veient-se qüestionat, es defèn amb fúria emprant tota la maquinaria repressora de l'Estat com als casos de Grècia i Itàlia en els últims anys. Sabem ben bé que a Grècia les jornades de lluita son massives i molt combatives, però acaben en centenars de detinguts i quasi cada dia es produeixen detencions, de fet les presons ja fa temps que estan saturades. A Itàlia des de fa un parell d'anys i sobretot després dels disturbis que es produïren a Roma el 15 d'Octubre del 2011, s'han estat portant a terme tot un conjunt d'operacions policials per desarticular a diferents grups anarquistes arreu de l'Estat. Però podríem parlar també de la repressió brutal que hi ha hagut després de grans mobilitzacions als estats de Xile, Egipte, Anglaterra, Sud Àfrica, Canadà, ... la llista és molt llarga i és així que l'espanyol no es podia quedar enrere.

Coneguem de ben prop les estratègies de polítiques de prevenció i dissuasió que s'estan portant a terme durant l'últim any a l'Estat espanyol, ja que nosaltres o les nostres companyes estan sent víctimes d'aquesta. Amb el 15M vam poder presenciar els primers enfrontaments policials que es produïen des de feia anys amb aquestes característiques. Començant per la primera manifestació a Madrid de la mateixa data, abans fins i tot de les acampades, on es produïren els

primers disturbis que acabarien amb les primeres detencions que més tard es van ampliar a Barcelona el 15J amb el assetjament del Parlament quan es votaven noves retallades. També a València hem patit la brutalitat policial a les Corts després de les eleccions del 22 de Maig, com a altres ciutats i pobles on durant les acampades cada dia alguna companya sofria les conseqüències de posicionar-se front al "estado de derecho".

Darrere de cada retallada o reforma que estem vivint en els últims temps, es tensa una mica més la corda entre el poder i les classes explotades.

Però han sigut aquestos darrers mesos on hem vist una pujada forta de la conflictivitat social i així també de la repressió. Com que la conjuntura econòmica no millora és evident que la social tampoc ho està fent, s'obrin nous conflictes i les explotades intentem prendre amb més força els carrers. Vet aquí que el paper de les forces de l'ordre està sent clau per mantindre el control social i que la repressió ha començat a estar a l'ordre del dia. En forma d'identificacions constants i multes massives, com les sancions de 300 euros i les desenes de detencions cap a les persones que es manifestaren pel centre de València durant els enfrontaments a la Primavera Valenciana. O les càrregues policials constants a Madrid quan qualsevol tipus de protesta es trasllada al carrer. Especialment dura és la ràtzia contra les companyes que s'està portant a terme a Barcelona en relació a la passada Vaga General del 29M. Mesos després ja són moltes les detingudes i seguixen, algunes de les quals han sigut enviades arbitràriament a presó preventiva i s'enfronten a acusacions molt greus.

És així que estem davant d'una onada de repressió que no s'aturarà i que anirà en crescendo a mesura que la situació es faja més insostenible. Com diem al començament del text, el Govern és conscient de que les retallades socials i la reforma laboral van a provocar malestar i un augment de conflictivitat als carrers. D'aquesta manera, l'Executiu juntament amb altres partits del parlament han posat ja sobre la taula una reforma del Codi Penal, de la Ley de Enjuiciamiento Criminal i la Ley Orgánica de Protección de la Seguridad Ciudadana, que afecten fins i tot a les mobilitzacions o respostes més pacífiques.

Alguns punts de la nova reforma presentada al Consell de Ministres el passat 14 de setembre pel Ministre de Justícia inclou entre altres:

— Incorporació de la Cadena perpetua revisable per als casos d'especial gravetat.

— S'amplia el delictes de Desordres Públics als actes de pillaje (expropiacions de supermercats) i als que posen en perill la integritat d'altres persones. Es crea el concepte de "vandalismo callejero" a aquells que actuen contra persones o bens, s'agreuja si es porten armes (pedres, pals). També es castiga la difusió de missatges que puguen incitar a cometre delictes (penes de 3 mesos a 1 any).

— Enduriment dels delictes d'atemptat, resistència i desobediència a les forces de seguretat: les penes per aquestos delictes s'endureixen, fins i tot els casos de resistència passiva (seure a terra i alçar els braços) esta tipificat entre 6 mesos i 1 any de presó. Amenazar verbalment a un agent també serà delictes. Llançar una pedra o objecte contundent serà castigat entre 1 i 6 anys de presó.

— Es suprimeix la falta de hurto pel delictes lleu de hurto i es tindrà en compte la capacitat econòmica de la víctima així com la reincidència. Un nou pas cap a la criminalització de la pobresa.

— Contemplar la presó preventiva en molts més casos que en l'actualitat. Pareix que l'estratègia front la conflictivitat social és construir més presons.

Amb aquestes lleis pretenen que davant la misèria que patim dia rere dia la nostra resposta siga la por, cada volta més, l'acceptació total de l'ordre actual de les coses, servilisme pur i dur. Pensem que aquesta estratègia de la por ens dona més raons per lluitar en més força encara contra aquest sistema explotador, ens obliga a organitzar-nos millor i establir llaços més sòlids entre nosaltres, ens motiva a construir un altre mon. Per combatre la repressió tenim al nostre abast mitjans tan poderosos com la solidaritat activa i l'ajut mutu, podem formar grups de suport a les represaliades, caixes de resistència d'on traure els recursos necessaris, accions directes coordinades contra els responsables de la repressió, mobilitzacions constants als carrers, fer difusió dels casos, organitzar actes solidaris o per autogestionar les nostres lluites. Deixar clar que si ens toquen a una ens toquen a totes.

Amb aquestes lleis pretenen que davant la misèria que patim dia rere dia la nostra resposta siga la por

Els que tenen por son ells perquè saben que no anem a quedar-nos quietes mentre ens furten les nostres vides. Anem a per ells i no podran aturar-nos.

LA MISÈRIA DELS NOSTRES BARRIS

Durant aquest estiu, a més de que els polítics de torn ens hagen imposat algunes de les mesures més dures de tots els temps (la reforma del codi penal, la instauració del copagament en sanitat, etc), també hem pogut observar com algunes associacions de veïns han dut endavant diferents campanyes amb un discurs en sintonia amb les diferents reformes del govern, és a dir, sembla que s'han posat d'acord en fotre'ns als de baix.

Des d'aquesta publicació venim denunciant al poder i els seus mètodes de segregació, amb els que provoquen i mantenen l'estratificació social en la que vivim, i que es veu cada dia més accentuada. És així, que no hem dubtat tampoc en denunciar i fer ressò de les campanyes que s'estan portant a terme des de plataformes veïnals com Salvem el Cabanyal o l'Associació de veïns del barri de Velluters, que cooperant amb l'ajuntament de València estan exercint una violència sistemàtica cap a tota persona que estiga exclosa socialment: gent que malviu del tràfec de cobre, famílies que ocupen cases, dones que es veuen abocades a la prostitució, etc.

Salvem el Cabanyal aquest estiu ha jugat un paper crucial al barri, després de tants en anys en contra de l'enderrocament d'aquest, arrel de les seues declaracions totalment en contra d'un tipus de població que habitem aquesta zona de València en la que convivim gitanos amb marroquins, ocupes amb iaies, estudiants amb romanís, etc; ha fet que plataforma, ajuntament i premsa, sumen forces per perseguir i denunciar a aquelles persones que han estat ocupant cases al Cabanyal, front a l'excusa de que són aquestos qui han degradat el barri. Però totes sabem qui és en realitat qui ha degradat el barri, quines són les entitats i partits que han dividit als veïns en dos bàndols, totes sabem quines persones són les culpables de que moltes no tinguem aigua a les nostres cases i tinguem que acudir a les fonts a omplir ampolles d'aigua, totes sabem perquè al Cabanyal no es netegen els carrers, perquè es tapien les cases, etc.

Per altra banda, a Velluters es viu una situació semblant, però aquesta vegada no són els ocupes qui tenen el protagonisme als titulars si no les prostitutes i els locals on s'exerceixen aquestos negocis. En aquest

cas l'associació de veïns està portant a terme una campanya per aturar la prostitució al barri, però tot i que en un principi semblava que perseguirien a proxenetes i clients, la realitat és que el que s'està produint al barri és un assetjament policial continu cap a les prostitutes -la majoria immigrants sense papers- que o bé acabaran empresonades o deportades al seu país d'origen.

És evident que hi ha conflictes latents, però el que intentem evidenciar és que aquestes campanyes només li fan el joc al poder, als polítics que ens xuplen dia i nit. Posicionar-se en col·lectiu a favor d'aquestes mesures que impliquen la denúncia i expulsió d'aquesta població dels nostres barris, només ajuda a engrandir el discurs del poder, a favor de la xenofòbia, l'aporofòbia i la marginació. Afavorint així la persecució sempre dels dèbils, dels marginats, dels ocupes, dels drogadictes, dels pobres, de les prostitutes, dels migrants, dels malalts, dels vells, dels xiquets,...

COMUNICAT EN RESPOSTA A LES ACCIONS DE DENÚNCIA PER PART DE L'AVV DEL CABANYAL-CANYAMERAL

Reuñides un grup de persones veïnes dels poblats marítims volem fer present el nostre rebuig a les accions de denúncies sobres vivendes, propietats de l'empresa PLAN CABANYAL-CANYAMERAL, empreses per la AVV Cabanyal-Canyameral ja que, entenem que aquesta forma de pressionar a l'Ajuntament de València i la Generalitat Valenciana sols redundarà en un agreujament de les pèssimes condicions i penúries que travessen alguns col·lectius socials que viuen en el barri per tant, veïns i veïnes del mateix. En aquesta denúncia adjuntem una llista en la qual apareixen senyalades les cases ocupades il·legalment marcant, al més estil hitleria, a totes aquelles persones que no poden accedir a una vivenda per falta de recursos econòmics. Açò suposa una nova situació de criminalització cap a aquestes persones, algunes d'elles compromeses amb la lluita veïnal front la constant degradació i enderroc de immobles en les zones afectades.

És evident que, a casi ningú li agrada viure rodejada de brossa i brutesa, situació que sols es resol mitjançant la comunicació i reciprocitat entre els veïns, és a dir, amb el suposat "teixit social" amb el qual tant s'omplin la boca alguns i que, nosaltres posem en dubte que encara existisca al Cabanyal. En aquest punt, em de fer referència a l'acusació que es crea al parlar d'objectes de dubtosa procedència (sols vos fa falta dir que segur que els han robat) i de ferralla (estan fent una tasca de reciclatge que ja voldrien els ajuntaments). A més a més, com alguns ja vam senyalar fa temps, és el propi ajuntament el que ha impulsat la degradació, entre altres maneres, llevant l'aigua corrent a totes aquelles persones que no poden pagar-la, convertint el que era un recurs de tots en un recurs per a privilegiats i, provocant que, la falta d'aigua en moltes cases siga un problema d'higiene i salubritat.

I ni tan sols podeu veure algun aspecte positiu com que el barri s'ha tornat a omplir de xiquets i xiquetes que tornen a alegrar aquests tristos carrers,

abandonats ja fa molts anys pels propis veïns "autòctons" en busca d'una modernitat en edificis i, destruïts també per la salvatge especulació a la que han sigut sotmesos.

Pensem que s'està actuant de la mateixa manera amb la que es critica a les institucions públiques és a dir, mitjançant un procés de gentrificació (expulsar als i les veïnes pobres i atraure a gent d'un poder adquisitiu més alt), convertint-se en executors d'una claríssima injustícia social i, casi amb la infantil visió que l'Estat va a ocupar-se de les persones desallotjades, quan ara mateixa estan desposseït de les seves llars a centenars de persones hipotecades.

A vegades, ens hem sentit menyspreades front aquesta opinió d'alguna gent del barri, fent-se eco de la possibilitat d'omplir aquestes cases amb erasmus i joves parelles nacionals o estrangeres amb sobrada solvència, ignorant a altres tipus de persones que han vingut ací a viure, a lluitar, a aprendre, que han rebut pals i vexacions i han arreglat i rehabilitat amb les seves pròpies mans i sense subvencions aquest entorn, tractant-nos d'un "mal menor".

És hipòcrita veure com alguns dels integrants de la Plataforma Salvem el Cabanyal li recriminen a l'Ajuntament que fique solució a la degradació de les vivendes de propietat municipal, quan ells mateixos tenen buides, omplint-se de rates i pols, sense cap gana de donar-los ús sinó, esperant a que una futura revalorització del barri els siga més rentable.

Repudiem aquesta visió romàntica de que el Cabanyal-Canyameral torne a ser el que era, no van a tornar els pescadors ni Blasco Ibáñez va a alçar el cap, aquest barri el conformen els i les veïnes que l'habiten i per tant mereixen un respecte a pesar les nostres diferències, i si el que es pretén és deixar un barri més o menys net ple de cases buides, no serà un barri, serà un museu. Allò que ens importa defensar és a la gent del barri i no un museu arquitectònic.

Advertim també de la perillositat de generar amb aquestes accions un discurs que, en aquests temps difícils d'atur i retalls continus, toquen lleugerament opinions xenòfobes, racistes i d'exclusió social, desafortunat eixe comentari en un dels correus de la AVV Cabanyal-Canyameral, en el que, després de demanar la col·laboració amb fotos i direccions de les cases "ocupades il·legalment" s'acomia amb "un saludo y buena cacería".

Entenem el malestar dels i les veïnes més sensibilitzades però, els únics culpables de tota aquesta degradació són els especuladors, i si aquest tipus d'accions inhumanes amb les quals l'únic que s'aconsegueix és tirar a les persones cap un altre lloc continuen, no dubtarem en retirar el nostre suport i solidaritat cap a alguns col·lectius del barri i difondre la nostra opinió allà on faci falta.

Amb aquest escrit volem denunciar l'actitud de les cúpules dirigents de la AVV Cabanyal-Canyameral i per tant a la Plataforma Salvem el Cabanyal que, amb aquesta acció han demostrat de part de qui estan. La seva manera de resoldre el problema de la degradació i la pobresa és molt simple: expulsar a la gent sense recursos i revaloritzar econòmicament el barri construint noves vivendes a les quals sols podran accedir població de major poder adquisitiu, desplaçant el problema a un altre barri. Aquestes associacions s'han llevat la careta: sols els importa les cases, la gent els dona igual. Amb aquesta denúncia estan criminalitzant la pobresa, i desenes de famílies sense recursos es quedaran en el carrer, vagabundejant.

Per a nosaltres, el problema te una solució més complexa: i és que desplaçar la pobresa a un altre barri no resol res, açò és un fenomen de desigualtat social i enfrontar-se a ell passa per combatre la injustícia, atacant a les classes opressores.

Alguns/algunes veïns/veïnes del Cabanyal.

PER UNA VAGA SOCIAL, SALVATGE I INDEFINIDA

El 14 de novembre tornem a tindre un repte endavant. Els sindicats majoritaris ens tornen a cridar a una vaga general, aquesta amb la novetat de que diversos països a nivell europeu coincidiran en la data. El repte no se'ns presenta tant a nivell quantitatiu -quants països es posaran en vaga- sinó qualitatiu; que podem fer per impulsar tot l'espectre que queda al marge de CCOO-UGT. La nostra vaga no té que ser la vaga de CCOO-UGT, la nostra té que ser una vaga de la gent, de les explotades, d'aquelles que s'alcen a les 6 del matí, de les cinc milions de persones que veuen com el xantatge de l'atur es torna cada dia una realitat, de les estudiants enganyades, de les immigrants perseguides.

Una vaga, és la interrupció del normal funcionament del sistema, és bloquejar l'economia, és impulsar els espais col·lectius i és sobretot una jornada de lluita. És el moment on tenim que trobar-se i compartir el poc que ens queda, la ràbia, el pà, els somnis. La vaga com a tal no té que ser pensada com un dret en el que alguns poden secundar-la i altres poden no fer-ho, una vaga és una acció col·lectiva i és un instrument històric d'exercir el poder dels de baix en detriment dels de dalt, quan un esquiol afirma que no anant a la vaga no li fa mal a ningú menteix ja que la seua suposada neutralitat li fa el joc al Poder.

VAGA SOCIAL, LA VAGA DE TOTES

Els sindicats patrocinats pel Poder, ço és CCOO-UGT, des de la farsa de la Transició van acceptar entrar dins d'un joc amb les cartes marcades, i és que un Estat corporatiu com el que patim (on sindicats, patrons i partits polítics actuen com a agents socials que solucionen els problemes als despatxos) conjuntament amb la mentida del Benestar1, inclou que aquesta suposada dissidència de CCOO-UGT només forme part de l'espectacle, però que mai plantegen una lluita de veritat contra els plans del govern.

És per aquesta raó que, cada volta més, la gent arreplega l'experiència llibertaria a l'hora d'autoorganitzar-se en els seus conflictes; barris, laboral, ensenyament, etc. Les circumstàncies actuals (amb les rígides institucions i els pocs canvis que es

poden aconseguir si no s'ix d'aquestes) han fet que l'assemblearisme, la desobediència, l'acció directa i l'autogestió es prenguen de nou com les eines històriques que poden provocar un enderrocament del Poder. Tímidament, però sense pausa veiem com es desafia la por, i s'enfrontem als botxins.

LA LLIBERTAT
ÉS QUAN ARRENCA
L'ALBA
EN UN DIA DE
VAGA GENERAL

No són poques les veus que afirmen que anar a aquesta Vaga del 14N, és fer-li el joc als grans sindicats i legitimar-los, però nosaltres entenem tot el contrari. És necessari que s'aprofiten aquestes dades per trobar-nos entre nosaltres, per botar per dalt dels sindicats, per alçar la nostra veu. Com a explotades, entenem que cal superar les divisions que genera el Capital entre economia, política i vida i una acció col·lectiva com és la Vaga pot ser una primera presa de contacte. Més enllà de les divisions entre sectors, entre treballadors o aturats, entre joves o adults, entre autòctons o immigrants, entre homes o dones, la nostra aposta té que ser posar en pràctica l'assemblearisme i l'autonomia d'aquestes treballant colze a colze i des de la base amb la resta d'explotades. Una Vaga no és només una acció a l'àmbit laboral, sinó una situació on prenem el control de les nostres vides i ens enfrontem al Poder.

És per això que a València ens queda molt de treball de cara al 14N, aquest dia té que ser el dia en el que per fi, tot el conjunt de persones i sectors en lluita que s'organitzem al marge de les seues institucions (incloent a CCOO-UGT) ens trobem de nou i que entre totes fem esclatar la ràbia que poc a poc es va donant i es va veient a la nostra ciutat.

PIQUETS COM ACCIÓ I AUTOORGANITZACIÓ

Si una cosa van demostrar els miners durant l'última vaga del sector, va ser el potencial que tenim quan ens ajuntem entre nosaltres i trenquem en la lògica pactista, de nou es va posar sobre la taula la funció dels piquets i la seua idoneïtat per tal de plantar cara a qualsevol conflicte. Davant la institucionalització del piquet que ens ven la idea d'aquest com a òrgan informatiu de cara a la resta de la societat, el piquet es va tornar a emprar com allò que és; una ferramenta d'autoorganització a l'hora que una confrontació directa, açò és, una acció.

Els piquets no són ni informatius ni coactius, és una manera de fer-nos fortes. És una acció que posem en pràctica per tal d'informar, evidentment, però també per sabotejar els punts febles del Poder, ja bé siga aturant la producció, bloquejant una carretera, tancar tendes, ocupar edificis institucionals, etc. I pot ser emprat per qualsevol conflicte que sorgisca des de la base.

Una Vaga no és només una acció a l'àmbit laboral, sinó una situació on prenem el control de les nostres vides i ens enfrontem al Poder.

En el cas per exemple dels piquets estudiantils tenim que ser conscients de que si bé és interessant tancar les aules i treure als esquirols d'elles, no podem seguir pendants del que diran. Malauradament, tot i ser un dels sectors que més vagues, accions i manifestacions està duent a terme no és menys cert que és un dels sectors que més por té de la imatge que pot donar la premsa del conflicte. Si no es trenca amb açò les futures convocatòries no tindran èxit i és que, és molt millor imatge la d'uns estudiants que són conscients dels seus problemes i lluiten amb coherència, que la d'uns estudiants que no tenen clar com es fa una vaga i entren en una espiral de manipancarta-assemblea-mani. Independentment de la contundència que tinguen les accions, un conflicte es guanyarà el respecte de la resta d'explotades si es

Sentim com el vostre món s'enfonsa i no us ajud

mostra com un projecte seriós i amb ganes de lluitar fins el final, encara que la premsa diga el contrari. És per aquesta raó que confiar en els mitjans de comunicació com la eina per comunicar-nos amb la societat no és molt bona idea ja que depèn de la censura i deformació d'aquests.

No podem seguir tolerant la falsa dicotomia entre manifestants violents i no-violents, ja que li fa el joc als nostres enemics

Com a estudiants també podem posar en pràctica els piquets però de veritat, i és que al igual que les que estem a l'atur, no podem paraitzar cap producció i per aquesta raó cal enfortir els piquets al carrer. Algú s'imagina a les estudiants coordinant-se amb les aturades bloquejant les vies principals d'una ciutat el mal que li podem fer al Poder? Però per a que açò passe tenim que perdre la por i impulsar accions com el tall de Tarongers del #18-O i recordar-li als personatges que parlen amb la premsa criminalitzant els seus propis companys que quan estem en lluita totes som la mateixa persona. Al igual que els miners, la caputxa ens dona una identitat col·lectiva, una unió, que les sopes de lletres no ens la donen.

SALVATGE, INDEFINIDA...

Deia un cartell aparegut als carrers de Barcelona que "una vaga només pot ser salvatge, tota la resta és una paròdia de sí mateixa", i és ben cert. Salvatge en el sentit de que es té que plantejar com el que és: una acció col·lectiva que ens durà a alguns fins i que per a açò és té que emprar amb tota la seua carrega. És a dir, una vaga a mitges, no és una vaga, una vaga que no aposta per la ruptura és només una paròdia. Els sindicats majoritaris han decidit des del principi apostar per la derrota, ja que si de veritat estiguen per l'èxit de la convocatòria no pactarien serveis mínims, ni acomiadaments, ni engrunes amb la patronal i el Govern. De tota manera, i com comentàvem al principi apostem per que aquesta Vaga seguisca el camí de la desobediència, de la trobada entre aquelles que no ens sentim representades i perquè cada volta més una vaga general es parega al que té que ser, un moment de trencament i de confrontació amb el Poder.

És cert que no tenim la resposta idònia ni perfecta, però algunes de les darreres convocatòries ens han servit per veure per a on poden anar els tirs. El 25S ens va demostrar com la lluita al carrer i la resposta davant les agressions policials espanten al Poder, les darreres vagues d'estudiants ens han deixat experiències molt positives d'acció directa. Però malauradament no han faltat les veus que han intentat crear divisions internes, acusant a uns i altres d'infiltrats o violents. No podem seguir tolerant la falsa dicotomia entre manifestants violents i no-violents, ja que li fa el joc als nostres enemics: divisió interna i confusió tenen que ser substituïdes per llaços d'afinitat, fomentant la confiança entre aquelles que participem a les mobilitzacions i accions.

Des d'aquesta publicació animem que de cara al 14N, les accions, piquets, manifestacions, etc. Trenquen amb les lògiques del sistema i per a açò és important seure's a parlar i començar a mirar els nostres objectius per emprar ferramentes que ens ajuden a la consecució d'aquests, sense prejudicis i tractant de respectar la diversitat de tàctiques. Només així aconseguirem convertir el dia de la Vaga en un dia de Revolta.

1. La mentida del Benestar és un xantatge d'última que hora que es va inventar a Europa per tal d'intentar aturar les pretensions revolucionaries dels explotats, fet que només va servir per la pacificació forçosa de l'assalt proletari a la societat de classes, que es materialitzava en vagues salvatges, assembleàries i incontrolables.
2. No parlem d'un fetixisme per la caputxa sinó més bé ens referim al fet de que els miners -com a últim exemple de vaga total i indefinida- no es desmarcaven de les accions dels seus companys deixant-los amb el cul a l'aire, ja que si bé no tots estaven en la mateixa línia, ni feien les mateixes accions, eren conscients de quins eren els seus objectius. En altres sectors és tot el contrari i si un grup fa una acció sense signar, per ser aquesta més contundent, de seguida estan les "sigles oficials" del "moviment" (estudiants, treballadors, aturats, etc) salvant-se el cul de cara a la premsa criminalitzant als seus companys.
3. Quan parlem de sopa de lletres parlem de les hòsties que es donen les "sigles oficials" perquè la seua no surta a la premsa com la culpable d'instigar a la desobediència, sinó tot el contrari. Intenten demostrar que tenen la raó, que són els majoritaris i de que qui no està en la seua línia és una minoria que no té res a veure amb el conflicte. Açò es veu en moltes ocasions encara que la gent que parla per tots mai no haja sigut vista a una assemblea.

larem a aixecar-lo. Preferim construir el nostre!

Frase extreta d'un cartell aparegut als carrers de Barcelona.

LA SETENA REFORMA EDUCATIVA :

FENT EL CAMÍ MÉS CURT CAP A LA SEGREGACIÓ SOCIAL

Amb el canvi de partit al govern no era massa difícil preveure una nova reforma educativa que després de que al 2006 el PSOE paralitzés la LOCE i aplicés la LOE, sembla que una mica enrabiada, el Partit Popular ha decidit portar endavant una nova reforma educativa que ens portarà de nou a l'Espanya dels anys 40. Potser és la reforma educativa més segregadora i centralista dels temps de la democràcia.

En primer lloc, ja ens ha de sorprendre que un Estat amb una democràcia jove com és el cas de l'Estat Espanyol haja tingut ja 7 reformes educatives, açò ve donat per la impossibilitat d'arribar a un acord en qüestions educatives entre les diferents forces polítiques que governen (sobretot PSOE i PP), ja que hi ha molt de pastís a repartir entre concertades, església, editorials dels llibres de text, etc. Sembla mentida però és que l'educació és un molt bon negoci.

Segons Wert aquesta reforma es vol portar endavant per millorar les competències dels alumnes, per poder accedir millor al món laboral. Realment el que demostra el ministre és no tindre massa idea sobre pedagogia, ja que posar més exàmens no equival a una millora de les competències i açò és el primer que t'ensenyaran a l'escola de magisteri. El que amaga aquesta reforma és una intenció clara de carregar-se l'avaluació contínua, deixant de banda el que significa aprendre a aprendre, i donant-li un major pes a la memorització de continguts i el vòmit d'aquests. Ens acostem a un model nord americà on la qualitat de l'educació es mesura a través dels resultats en les diferents revàlides, és a dir, els mestres començaran a ensenyar als seus alumnes a fer els exàmens que han de passar, com es fa actualment en 2on de batxillerat, però des de menuts. Ja que quants més xiquets aproven les revàlides, quants més excel·lents hi hagen a les seues llistes, millor valorats estaran i en el cas dels Estats units, més diners rebran.

Amb l'actual panorama de crisi social, política i econòmica el Partit Popular vol aprofitar-se i posar en funcionament una reforma que ens segregará des de menudes. No podem dir que l'actual sistema no segregue, més bé tot el contrari, però aquesta reforma ho farà encara des de més prompte. Sabem el que significa no aconseguir el graduat de secundària pel que fa al món laboral, així com sabem també el que els costa a molts dels alumnes arribar a 4at de la ESO i poder aconseguir el seu títol, és així que no entenem en què pot ajudar una revàlida a aquests alumnes que tenen moltíssimes raons per no tindre ganes d'estudiar dins d'un sistema que coarta la seua

llibertat, que els obliga a estar interns entre 4 parets més de 7 hores al dia i que els castiga pels seus problemes familiars o escolars.

A més a més, Wert ens ha sorprès amb que des d'ara nosaltres les treballadores pagarem no només escoles concertades a les que no podem accedir, si no que a més a més, subvencionarem a aquelles en les que es fa una segregació per sexes. És evident que, tot i que el nostre ministre s'esforce en negar el caire classista i sexista que té aquesta reforma, nosaltres sabem que no ens pot tractar com a imbècils i que la seua reforma té un pes tan ideològic com totes les anteriors (tant les del PP com les del PSOE).

Altra joia de la reforma és la pèrdua d'autonomia que tenen les diferents comunitats autònomes per poder de regular els continguts de les assignatures, que es reduirà en un 10% per a totes, essent que l'Estat tindrà fins a un 75% de poder de regulació i fins a un 65% en aquelles comunitats considerades històriques. Açò generarà una pèrdua d'identitat cultural en les diferents nacionalitats que hi han dins de l'Estat Espanyol (sobretot en aquelles que no estan considerades històriques, com és el cas del País Valencià), en benefici d'una suposada cultura espanyola que ens engloba a totes. És així que ens trobem també davant d'una reforma centralista que ens perjudicarà en autonomia.

A part de tindre que suportar retallades en sanitat, educació, contractes precaris, pujada de taxes en les universitats, etc. A més a més, anem a tindre que enfrontar-nos a una nova reforma educativa que segregará des dels 8 anys, amb les famoses revàlides. Tindrem que suportar l'escola i l'institut i a més a

més, tindrem que superar amb èxit 4 exàmens durant tota la nostra escolaritat als: 8,11,15 i 17 anys. Serà als 15 anys que tindrem que escollir entre FP o batxillerat, o millor dit, aquesta prova parlarà per nosaltres i ens dirà si podem o no obtindre el graduat i si tindrem assolits els coneixements necessaris per poder passar al següent nivell o pel contrari, tindrem que quedar-se a FP. Per últim, si aconseguim superar aquests 3 exàmens amb èxit i podem arribar a cursar batxillerat, haurem de passar altre examen que ens donarà el títol de batxillerat, però que no serà suficient per a entrar a la universitat ja que a més a més, segons la facultat a la que vulguem entrar haurem de fer un altra prova, convertint així la universitat encara més en un lloc per a gent d'elit.

LLUITAR AVUI, CONSTRUÏR EL FUTUR

Com podem observar el futur tal com l'enteniem està canviant, si no trobes treball tampoc penses que vas a poder estudiar. L'educació ha sigut i continua sent un instrument polític de dominació en mans de l'Estat que front a la idea de la gratuïtat i la universalitat s'ha convertit en una obligació necessària per poder sobreviure en aquesta realitat salvatge. El sistema educatiu espanyol està podrit i aquesta reforma no fa més que reafirmar-ho. Tant el PSOE com el PP han fet ús de l'educació com una ferramenta política que han posat al seu abast quan els ha interessat. No podem oblidar que el Plan Bolonya qui el va començar a implantar a les universitats de l'Estat fou el govern de Zapatero i que tot i la fatxada progressista de la LOGSE, els resultats no han sigut tan evidents.

Mentre els sindicats del Poder ens diuen que açò és una cortina de fum que intenta desviar l'atenció del vertader problema de l'educació: les retallades. Nosaltres els respondrem que ja hi ha prou d'enganyar-nos, que sabem perfectament que el problema de l'educació és el propi sistema educatiu en el que hem crescut, en el que ens han educat i que tot i que s'augmentara el pressupost no es superarien les dificultats reals d'una educació que funciona al servei d'un sistema capitalista que busca la creació de mà d'obra qualificada, barata i submisa.

Hem de començar a organitzar-nos a les nostres universitats, escoles, instituts i centres educatius de treball per posar-li fre a aquesta reforma i posar aquestes institucions al nostre servei, és a dir, fer de l'educació cosa de totes. Hem de treballar conjuntament per escoltar totes les veus, i no només les dels professors acomiadats si no també la veu de les famílies i sobretot, les veus més silenciades, les veus dels xiquets i les xiquetes. Si realment volem canviar aquesta situació, si realment volem canviar les coses, haurem de declarar-nos insubmisos a aquest decret i a tots els que vinguen, haurem de suspendre les classes per encetar debats polítics amb les nostres alumnes, haurem de fer vagues indefinides, crear espais autogestionats i de cultura lliure dins dels nostres centres. Treballant conjuntament per canviar de soca-arrel l'educació tal com s'entén actualment.

1. Amb avaluació contínua volem referir-nos al seguiment que haurien de fer els mestres dels seus alumnes, deixant de banda estàndards de nivell i fixant-se en el seu punt de partida, les dificultats que tinga el xiquet per a aprendre, els elements externs que puguin dificultar l'aprenentatge d'aquest, etc. En cap cas ens referim a l'avaluació contínua que fan en l'actualitat la majoria de mestres on els exàmens del tema i algun treball substitueixen qualsevol tècnica qualitativa d'avaluació. Tampoc volem dir que aquesta siga ni la única, ni la millor manera d'avaluar.

2. Recomanem la quarta temporada de la serie The Wire de David Simon, en la que es retractaten de manera molt clara aquests mètodes educatius.

SUÏCIDIS O CRIMS D'ESTAT?

Fa uns pocs dies, Antonios, músic grec de seixanta anys i la seua mare de noranta, van saltar junts/as al buit des del terrat d'un edifici d'Atenes. Antonios estava aturat i la seua mare patia alzheimer i altres problemes de salut. Abans de suïcidar-se, havia explicat que no podia pagar una residència per a la seua mare i que els centres públics no admetien a ancians/as amb problemes de salut greus perquè suposen una càrrega que consideren excessiva. Després d'afirmar que "estem governats per lladres i tots els seus acòlits", Antonios explicava que, malgrat haver venut totes les seues propietats, no tenia diners que li permetera cuidar i alimentar a la seua mare.

El cas d'Antonios, juntament amb el de Dimitris Christoulas, el farmacèutic atenés jubilat de 77 anys que va decidir posar fi a la seua vida de manera pública, disparant-se un tir en la plaça Syntagma, enfront del Parlament grec, i que va donar lloc a protestes i a enfrontaments amb la policia per tot el país, no són situacions aïllades. Des que va començar la crisi, els suïcidis a Grècia no han parat d'augmentar, sent tres persones les que diàriament es lleven la vida. La desocupació, els deutes, la fam provocada per la crisi econòmica i el desmantellament dels serveis públics i de la protecció social, han aconseguit que des de l'any 2009 la taxa de suïcidis a Grècia haja augmentat un 40%.

Aquesta situació s'està donant també a Itàlia, on en els quatre primers mesos de l'any, setanta-tres persones s'han suïcidat per problemes econòmics. En aquest país, els suïcidis d'aquesta índole han augmentat un 25% en els últims tres anys. Segons una associació d'artesans/as italiana "per a molts dels quals opten per llevar-se la vida, el suïcidi és un gest de rebel·lió contra un sistema sord i insensible que no encerta a entendre la gravetat de la situació. És un vertader crit d'alarma llançat per qui ja no pot més".

ITÀLIA: QUAN ELS IMPOSTOS MATEN

Al crit d'"Assassins", dos-cents manifestants van intentar entrar en la seu d'Equitalia a Nàpols i tancar les oficines, enfrontant-se a la policia que tractava d'impedir-ho. Uns dies després, les oficines d'Equitalia en Livorno van rebre un atac amb còctels molotov, mentre que la seu a Roma rebia una carta bomba simulada, en la de Viterbo explotava un artefacte artesanal i a Sicília centenars de treballadors/as de la fàbrica de FIAT van ocupar les oficines de l'entitat.

Aquestes accions van ser les respostes als recents suïcidis d'aturats i petits empresaris que, atabalats pels deutes, han optat per llevar-se la vida. És la resposta a la mort de Giuseppe, un obrer en atur que es va llevar la vida en rebre una carta d'Hisenda en la qual li exigien el pagament d'impostos, i de Giovanni, un altre aturat que es va botar foc a Sicília al no poder seguir pagant els seus rebuts.

Equitalia és una entitat pública italiana creada en 2005, encarregada de la recaptació forçosa d'impostos i multes que ha sigut durament criticada pels mètodes utilitzats per al cobrament dels tributs, en cobrar interessos d'usura i procedir a l'embargament d'habitatges per a aconseguir recaptar les quantitats degudes.

Enfront d'aquests atacs, l'Estat italià ha optat per la repressió, carregant contra les manifestacions i criminalitzant les protestes. A més, després dels trets rebuts en la cama per Roberto Adinolfi, president de Asnaldo Nucleare, empresa dedicada a la construcció de reactors nuclears, la ministra d'Interior italiana ha proposat utilitzar a l'Exèrcit per a defensar Equitalia i l'empresa nuclear, manifestant que "qualsevol atac contra Equitalia és un atac contra l'Estat".

Així ho han entès grups organitzats contra Equitalia, justificant els atacs a l'empresa afirmant que "no ens pareix erroni fer-li-ho pagar a qui fa passar fam a les famílies i suïcida a persones asfixiades pels deutes amb l'excusa de lluitar contra l'evasió fiscal". Han denunciat que, igual que en l'Estat espanyol, en l'italià milions d'euros de diners públics han sigut abocats en el pou sense fons de les grans empreses i bancs per al seu rescat, mentre es deixaven enfonsar els serveis públics que ens feien la vida una mica menys fotuda. Sostenen que alhora que es desmantella l'ensenyament i la sanitat pública, la despesa en Defensa ha augmentat en tres mil milions i mig d'euros, i els recursos econòmics destinats als elitistes i ecocides trens d'alta velocitat no paren de créixer. Per açò, afirmen que el sistema tributari només serveix per a desplaçar els recursos econòmics de les explotades als paràsits de la banca, dels grans grups industrials i de l'Estat. Per açò, i en contra d'altres grups que advoquen per reformar Equitalia per a fer un sistema de recaptació menys dur, la seua proposta és la que des d'aquesta publicació hem defensat sempre: l'autoorganització i l'acció directa. Mantenen que la solució passa per l'autoorganització de les persones des de la base per a fer front a la violència dels impostos i les multes, identificant clarament als botxins: l'Estat i els Ajuntaments. "Equitalia és només un fragment de l'Estat que ens ofega i ens obliga a ser peons d'un joc en el qual no volem participar. És només un fragment, però s'ha demostrat que ell també és vulnerable. Està en nosaltres prosseguir la lluita també contra aquest monstre, sense cap negociació i sense cap intermediari."

Text extret de la publicació: Todo por Hacer de Madrid. Traducció per: Ara o Mai.

L'ESTAT ESPANYOL: LA DESESPERACIÓ ARRIBA AL LÍMIT

Un home es penja a Granada abans de perdre la seua casa i el seu comerç. A Burjassot, un pare s'acomiada del seu fill i es llança per la finestra després de que tocara a la porta un membre de la comissió judicial. Segons el mitjans de comunicació pareix que és ara quan comencen a veure's els primers casos de suïcidis relacionats amb la crisi, quan és una realitat que desgraciadament ja coneixiem. Les dades, tot hi que les intenten amagar, no enganyen: des del 2008 el suïcidi és la primera causa de mort no violenta a l'Estat Espanyol, superant inclús als accidents de trànsit. Des de eixe any fins ara les xifres han anat augmentant sense parar fins arribar al càlcul estimat (el 2010 va ser l'últim any que es donaren xifres oficials) de 9 suïcidis consumats al dia. A aquestos números s'haurien de sumar els intents fallits que es multipliquen.

La situació socioeconòmica de les famílies afecta profundament a les que han pensat a llevar-se la vida, atès que perceben que la seua situació és irremiable; molts es queden sense habitatge, sense treball ni recursos econòmics amb els quals proveir d'un futur a la seva família, fins i tot a si mateixos. Les factures s'acumulen i les ofertes d'ocupació no arriben. L'assetjament del banc és constant, els jutjats sentencien, la policia executa. Mes retallades que apliquen riguen-se de nosaltres, més reformes laborals que ens condemnen. Les poques que treballen s'enfronten a sous de misèria i a que tarden en pagar-les mesos o no arriben a cobrar mai. Vides destrossades, fins hi tot costa aconseguir menjar. Es palpa la tragèdia i és quan arriben les malalties mentals, fonamentalment depressió i episodis continus d'ansietat. Son conseqüències a la salut de la crisi existencial d'els qui pateixen la crisi del sistema.

Aquelles que, angoixades per aquesta situació límit, cometen un acte desesperat i acaben amb la seua vida no s'han suïcidat, han sigut assassinades.

El capitalisme mata.

Breu aportació sobre la situació a l'Estat espanyol, escrit per Ara o Mai.

CRÍTICA A L'ESTAT DEL BENESTAR

Estat del benestar, o revolució?

Alguns partits polítics, organitzacions i sindicats de l'estat espanyol que diuen ser "d'esquerres" combinen en aquests temps veus i esforços per tal de defensar allò que anomenen "estat del benestar". Això ho fan enmig de l'aplaudiment de gran part de la societat, la qual s'entén beneficiària de l'esmentat estat del benestar i per això partidària de la seua pervivència.

A Tortuga tenim una altra perspectiva.

Associem "estat del benestar" a d'altres termes molt menys favorables: "societat de consum", "primer món", "Europa rica"... Després de la comprovació històrica pertinent, concloem que en general aquesta forma política i social tal com la coneixem hui en dia no és tant la conquesta de les lluites del moviment obrer com s'afirma de forma exagerada, sinó que obeeix molt més les necessitats i interessos de les institucions estatals liberals i capitalistes, interessos que s'aguditzen sobretot a partir de la Segona Guerra Mundial. Aquestes elits, en plena mundialització de l'economia i de la guerra freda contra el comunisme, van optar per generar en determinades zones del planeta una redistribució moderada de la riquesa que s'acumulava allà, part de la qual es va repartir entre amples capes socials en forma de serveis i subsidis, sempre administrats i dosificats pels aparells estatals. Aquest tipus de polítiques contaven ja amb petits antecedents des de principis del segle XIX, però va ser en aquest moment, coincidint amb l'aparició del terme "estat del benestar", que es va apostar amb força per elles.

Amb aquestes polítiques les classes dominants a nivell mundial van obtenir, durant tota la segona meitat del segle XX i gairebé fins als nostres dies, la desactivació de les lluites obreristes revolucionàries al primer món, conjurant així l'amenaça socialista. Aquestes elits es van envoltar d'un ample i còmode matalaf amortidor de "ciutadans" conformistes amb l'ordre liberal establert, beneficiaris d'alguna capacitat adquisitiva o de consum, acostumats a dependre cada vegada més i per a més coses de la institució estatal i, al millor dels casos, partidaris només de canvis polítics i socials de caràcter superficial.

Aquesta anàlisi es complementa amb raons econòmiques, de tanta i potser fins i tot de major rellevància que les anteriors, que tenen a vore amb la teoria de l'economista John Keynes: la redistribució de serveis i subsidis entre la població dels nostres països occidentals també pretenia al seu moment la implantació de mercats interns forts que serviren de motor al desenvolupisme econòmic capitalista.

Al cas espanyol és revelador que, malgrat l'existència de nombrosos avanços en la legislació i la política als àmbits laboral i social que es venien donant des de principis del segle XIX, de la mà, justament, del desenvolupament de l'aparell estatal liberal, la implantació d'una part fonamental de l'estat del benestar tal com ha arribat als nostres dies (Seguretat Social entesa como assistència sanitària gratuïta universal, sistema estatal de pensions i cobertures d'atur properes al salari brut) li la devem principalment a la dictadura franquista, i en concret a lleis com ara la d'Atur (1961) o la de Bases de la Seguretat Social (1963), promulgades en temps d'escassa o nul·la conflictivitat obrera però de fort suport estatal al desenvolupisme industrial. En aquesta implantació van aprofundir posteriorment diferents governs de la dictadura, i es va completar vora el 1978.

AQUEST ÉS EL MARC QUE ES DEFENSA AVUI DES D'AQUESTOS PARTITS, ORGANITZACIONS I SINDICATS ESMENTAT.

Front a la defensa d'un model econòmic totalment inclòs al capitalisme i dissenyat i promogut per les elits liberals-burgeses que venen acaparant el poder polític, des de Tortuga apostem per una revolució integral superadora del capitalisme i del sistema no lliure de govern que li és inseparable acompanyant. Desenvoluparem en aquest escrit les característiques principals del nostre concepte de "revolució", així com del tipus de societat i relacions humanes a què aspirem. Però abans ens detindrem en una crítica més detallada sobre l'estat del benestar i en una anàlisi minuciosa del moment de crisi que actualment pareix viure aquest model.

L'ESTAT DEL BENESTAR ÉS CONTRAREVOLUCIONARI

En realitat, esdevé una espècie de suborn o de compra material d'allò que anomenen la "pau social", es a dir, l'absència de conflictes. D'aquesta manera s'aconsegueix que amples capes de població de les societats a les quals es dóna l'estat del benestar acaben vivint amb actituds conformistes i amb cap desig de canvi social. La por a perdre allò que es té impedeix, o torna molt complicat, analitzar en profunditat les causes i conseqüències de l'ordre polític i social i evita que es tinga una actitud receptiva cap a qui el qüestiona. Neutralitza, en definitiva, la possibilitat que la societat prenga consciència de les contradiccions en què viu i

s'organitze amb voluntat i determinació d'obtenir canvis substancials, és a dir, revolucionaris.

L'ESTAT DEL BENESTAR ÉS INJUST

Perquè no és ni pot ser universalitzable. Es dóna, com diem més amunt, en virtut d'una redistribució de riquesa acumulada en una porció minoritària del planeta denominada "primer món". Una important porció d'aquesta riquesa no es genera als nostres països, sinó que és espoliada de la resta del món, o siga, dels països anomenats (a causa d'això) empobrits, i dipositada ací. Tal cosa s'aconsegueix mitjançant una gran varietat de fórmules: colonialisme-imperialisme econòmic, multinacionals, deute extern, regles comercials imposades pel primer món, institucions com ara l'FMI, l'OMC... Si arriba el cas, la maquinària militar primermundista es convertix també en eina per robar riquesa a aquests països del tercer món, com podem comprovar als casos de l'Iraq, Líbia o la República Democràtica del Congo, per mencionar alguns dels més paradigmàtics en aquest sentit.

Les grans corporacions espoliadores utilitzen bona part del capital que obtenen amb aquestes operacions de colonialisme econòmic per a realitzar inversions als països del primer món on són presents, dinamitzant la seua economia i generant ocupació. La tributació directa a l'estat de les grans corporacions, i indirecta a través de l'economia subsidiària que generen, és la que permet a aquest recaptar els diners "suplementaris" amb què oferir a la ciutadania els béns y serveis que definixen l'estat del benestar y dels quals, per descomptat, no poden gaudir els habitants dels estats espoliats, que a més patixen greus danys a la seua pròpia economia domèstica. Un exemple menor però molt aclaridor podria ser la pesca de la tonyina a les costes de la Banya d'Àfrica. Com es pot apreciar, l'estat del benestar és un producte resultant de les pitjors dinàmiques del sistema econòmic capitalista, i la seua existència guarda relació directa amb la pobresa extrema d'una part majoritària de la humanitat.

L'ESTAT DEL BENESTAR ÉS ANTIDEMOCRÀTIC

De forma ben paradoxal, la paraula "democràcia" ha arribat a ser la més comunament utilitzada per a definir sistemes polítics que en realitat són de dominació. Ens costa trobar a la història dels estats un ordre de govern que als fets s'haja correspost amb allò que intenta significar el vocable. És per això que tenim

algunes reserves a l'hora d'utilitzar-lo. Segons la nostra opinió, només cap parlar de "democràcia" quan cada persona pot participar lliure i directament en la decisió d'aquelles qüestions que li afecten. En conseqüència, només serà "democràtica" una societat que garantisca tal principi a petita i gran escala, i no cap altra.

L'estat del benestar és la concreció més pura i acabada de l'estat-nació liberal i burgès dissenyat al segle XIX. La seua existència és l'èxit formidable d'una petita elit que acapara tot el poder de governar i disposa de la major part de la riquesa i dels mitjans per a produir-la, mentre que la majoria desposseïda completament de poder i de la part principal de la riquesa viu conformant-se amb la seua situació, satisfeta amb els serveis materials que rep de l'estat i convençuda que pertany a una societat lliure i democràtica.

Encara que el sistema d'eleccions cada cert nombre d'anys tracta de donar legitimitat a una pretesa "sobirania del poble", la realitat és que l'aliança entre una petita oligarquia de polítics professionals, l'alta burocràcia de l'estat, els poders econòmics i els mitjans de comunicació mantenen ben controlat l'accés als centres de poder a tots els països on es dona l'estat del benestar. Els votants a tots aquests estats, entre els quals es troba el nostre, estan irremissiblement condemnats a optar només entre opcions polítiques continuïstes. En qualsevol cas, fins i tot si es donaren fórmules electorals més obertes, el resultat pràctic seguiria a anys llum de la democràcia, ja que aquesta, com hem dit, suposa la participació decisòria de les persones en aquelles qüestions que els afecten. Res d'això ocorre a les societats de l'estat del benestar, on les persones, anomenades "ciutadans", no tenen cap forma de decidir sobre aquestes coses, i només reben el dubtós dret de votar cada cert nombre d'anys per tal d'elegir els membres de l'elit burocràtica que han de regir irremissiblement la seua vida i destí durant la temporada següent.

Si es donara el cas hipotètic, cada dia més inversemblant, que fallara algun d'aquests mecanismes de control, l'aparell estatal-capitalista té una altra carta amagada a la mànega: la policia, l'exèrcit i la presó. Aquests òrgans de l'aparell estatal

són la definitiva negació de la democràcia i l'anunci ben clar que ningú no pot evitar obeir les decisions de les elits governants ni encara molt menys qüestionar-les en la seua essència.

És paradigmàtic el paper que juga la institució militar, la qual, com déiem abans, és un element de primer ordre com a garant armat de l'espoli comercial del nord sobre el sud. Però de portes endins, i en companyia de la seua institució vicària, la policia, du a terme una funció igualment transcendent com a última i determinant barrera defensiva dels interessos de la minoria que ostenta el poder. Desgraciadament, a l'estat espanyol disposem d'abundant experiència al respecte en els últims 200 anys. Des dels habituals pronunciaments militars al segle XIX fins les facultats que la mateixa Constitució vigent concedeix a l'exèrcit (fa posar els pèls de punta llegir tot allò que es referix a estats d'excepció, d'alarma, a situacions bèl·liques i més coses), passant per una ominosa i no tan llunyana dictadura militar de vora 40 anys.

L'ESTAT DEL BENESTAR ÉS ANTIECOLÒGIC

Estat del benestar i societat de consum són gairebé sinònims. L'alt desenvolupament industrial i tecnològic, a més dels mecanismes capitalistes d'espoli i concentració de la riquesa, han posat en mans d'amples capes poblacionals dels països rics una capacitat inèdita d'adquirir i consumir aliments, productes manufacturats i serveis (per donar un exemple, els viatges en avió). Paraules com ara "creixement", "desenvolupament" i el seu eufemisme progre, "desenvolupament sostenible" o "de qualitat" han sigut i són màgiques consignes que han despertat meravelles a les orelles aburgesades de tanta gent. No pensem que calga que ens estenguem per a alertar dels efectes de tant "desenvolupament" i tanta capacitat de consumir i les seues conseqüències a nivells mediambientals i de salut pública. Pocs dubten de la impossibilitat material d'exportar a més llocs del planeta el model balafador i irresponsable en l'aspecte material que caracteritza a tots els estats del benestar (la qual cosa el fa doblement injust), ja que el col·lapse mediambiental seria quasi immediat. Però és que ni tan sols és necessari arribar a formular aquesta

hipòtesi. Fins i tot si ens circumscrivim als llocs del món on es dona ara, la conseqüència del consumisme practicat al marc de l'estar del benestar estaria ja causant danys irreversibles al planeta (destrucció de l'atmosfera, de la biodiversitat...). Danys que, de no corregir-se a curt termini, amenacen amb ser devastadors.

L'ESTAT DEL BENESTAR ÉS ANTIHUMÀ

Un altre sinònim d'estat del benestar podria ser "societat de l'espectacle". Nosaltres aniríem més enllà i utilitzaríem el terme "societat de l'adoctrinament". L'aposta decididament material i furibundament antiespiritual i antimoral d'aquest model de societat, unida als mecanismes adoctrinadors que posseïx la institució que està al seu centre —l'estat— també estan generant un tipus de persona en permanent regressió.

Sistema educatiu, cultura de masses, mitjans d'informació i comunicació... Tot allò navega en una mateixa direcció —des del poder cap als individus de la societat— generant una forma de concebre la realitat que ha sigut definida com "pensament únic".

L'aposta d'aquest pensament únic pel materialisme i l'utilitarisme en totes les seues expressions, així com per una manera relativista i no ètica de viure en societat estan aconseguint a poc a poc la desaparició de formes relacionals populars tradicionals, de realitats de suport mutu a diferents nivells i d'imbricació d'unes persones amb altres. Els valors cooperatius i solidaris que existiren tradicionalment a nombroses col·lectivitats es van substituint per actituds egoïstes i individualistes de darwinisme social, les espiritualitats es permuten per comportaments hedonistes-vacacionals, i la moral de les societats i la ètica de les persones es van usurpant en tots els casos en favor d'"allò que diguen les lleis" i dels tribunals de l'estat. A això últim li han posat el nom d'"Estat de dret".

Qualsevol revolució, qualsevol societat que valga la pena requerirà persones capaces de viure-la, éssers humans que realment desitgen la justícia, amen la llibertat i estiguen disposats a lluitar i sacrificar-se per aconseguir-les.

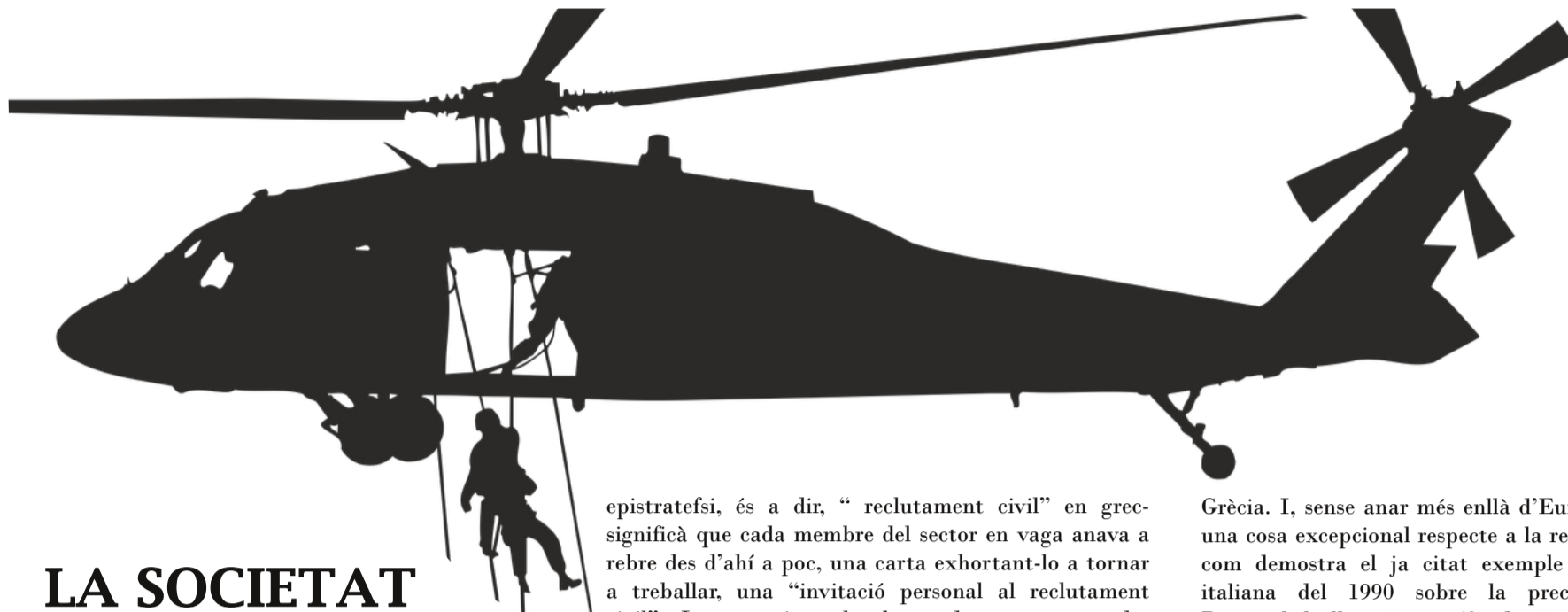
L'estat del benestar, podem afirmar-ho, no contribuïx a que existisquen aquest tipus de persones. Més aviat a tot el contrari.

Grup Antimilitarista Tortuga

" Haurem de crear grups organitzats i coordinats, moviments socials i espais on reflexionar junts en un primer moment per a sortir després a perseguir amb cada acte la superació d'aquest sistema en tota la seua extensió "

" Quan l'individu utilitza la força se li diu violència, i quan l'Estat utilitza la força se li diu Estat de Dret "

LA SOCIETAT MILITARITZADA: L'EXEMPLE DEL "RECLUTAMENT CIVIL" A GRÈCIA

Quan sembla que tot va bé, quan la màquina social està calenta i ben engrassada, de vegades pot ser fàcil oblidar-se que estem vivint en una societat en guerra constant i, per tant, permanentment i profundament militaritzada. Al reconèixer això, no es tracta simplement de prendre consciència d'aquells conflictes cap a fora – tot i que aquests també solen caure ràpidament en l'oblit – en els que tots els Estats, grans i menuts, participen d'una manera o altra, ja siga provocant-los directament o "arreglant-los" amb les diverses missions anomenades "humanitàries" o "de pau". No, aquells conflictes són solament una part de la guerra permanent. I són, en realitat, potser una part prou més menuda del que podria semblar, perquè la verdadera guerra permanent és la guerra social; aquella guerra quotidiana que els Estats fan predominantment cap a dins, aquella dominació contra la que els oprimits resisteixen i contraataquen.

Amb un poc d'interès en mirar més enllà dels discursos simplificadors i amables que acaparen els pensaments en aquestes societats tan democràtiques, institucions o lleis que demostren inclús de forma massa clara la omnipresència de la guerra, la capilaritat d'allò militar i la funció repressora dels exèrcits. Per exemple, sense anar-se'n més enllà de la península ibèrica, fa relativament poc l'Estat espanyol "solucionà" un conflicte laboral amb un ràpid desplegament de militars: a principis de desembre del 2010 fou neutralitzada la vaga dels controladors aeris i a través de la declaració de l'estat d'alarma i la militarització dels aeroports (amb la presència també de la Unitat Militar d'Emergències), obligant als vaguistes a tornar als seus llocs de treball. S'utilitzà tant l'amenaça de la força militar –arribant a traure les pistoles en almenys un cas 2- com la de procediments penals, tot açò conjuntament amb l'arribada i la presència de controladors que pertanyien a l'aeronàutica militar, per a intentar assegurar el servei normal als aeroports.

Si bé el respecte a l'Estat espanyol es podria buscar i segurament trobar alguns exemples més, potser és un exemple provinent de Grècia el que s'esclareix encara més en aquest tipus de militarització d'una societat sencera. El 28 de juliol de 2010 el govern grec format pel partit PASOK emanà un decret d'emergència contra la vaga de camioners que havia començat el 26 de juliol i que ja estava conseguint parilitzar el país 3. La promulgació del decret –denominat politiki

epistratefsi, és a dir, "reclutament civil" en grec– significà que cada membre del sector en vaga anava a rebre des d'ahí a poc, una carta exhortant-lo a tornar a treballar, una "invitació personal al reclutament civil". Les autoritats locals quedaven encarregades d'entregar aquesta carta " (o de pegar la fulla en la porta del treballador i localitzar-lo a través de la policia si no el trobaven a casa) i, després d'aquest moment, la persona estaria oficial i legalment avisada. Els que en el moment de l'entrega no acceptaven la carta tenien que ser detinguts i jutjats. I els que no tornaven immediatament al treball –acceptant o no la carta– se'ls podia confiscar els seus camions (per cobrir les necessitats públiques en col·laboració amb les empreses petroleres) o retirar-los les llicències, amb procediments penals que, a més de provocar una pluja de multes, podrien inclús portar als camioners vaguistes a la presó.

Mentrestant, al mateix temps d'aquestes mesures repressives contra el sector en vaga, el decret d'emergència també posava en funcionament la utilització de militars per cobrir tasques considerades vitals per a l'economia del país. De fet, cisternes de l'exèrcit començaren immediatament a abastir a poc a poc els llocs que s'havien quedat sense combustible (o almenys aquells nodes de la red de control social, dels serveis i de la distribució de mercaderia considerades com els més importants per a l'Estat) i bucs de la marina s'afanyaren per a ajudar a portar carburant a les illes.

És més, aquest decret de finals de juliol de 2012 no fou el primer així que es posava en pràctica a Grècia. De fet, es recolzà en una llei de l'any 1974 (emesa abans de la Constitució del 1975 i, per tant, basada en la Constitució del 1952) que diu que un estat d'emergència és tota situació brusca –causada per events físics o d'altre tipus, o per les anomalies de qualsevol tipus– que tinga com a resultat l'obstrucció i interrupció de la vida econòmica i social del país. Des de la seua aprovació, han hagut diversos decrets d'aquest tipus a causa de situacions considerades com "emergències", entre les quals ressalten: en 1979, el reclutament dels treballadors dels bancs, la vaga dels quals havia "paralitzat" el sector bancari; en 1983, el reclutament dels conductors de camions cisterna; en 1986, el reclutament dels mecànics de vol de l'Olympic Airlines, aleshores companyia de bandera grega; en 1994, el reclutament dels autobusos d'aquelles conductores civils que habitualment cooperaven amb l'Organització del Transport d'Atenes; en 2002, després dels seriosos problemes causats per l'aïllament de les nombroses illes gregues, el reclutament dels portuaris de la vaga; en 2006, el reclutament dels membres de la tripulació en tots els vaixells, que ja portaven 8 dies en vaga; en 2010, el reclutament dels portuaris, de nou en vaga; i, en 2011, el reclutament dels treballadors de la neteja pública, un dia abans de la vaga general que va tindre lloc en octubre d'eixe any.

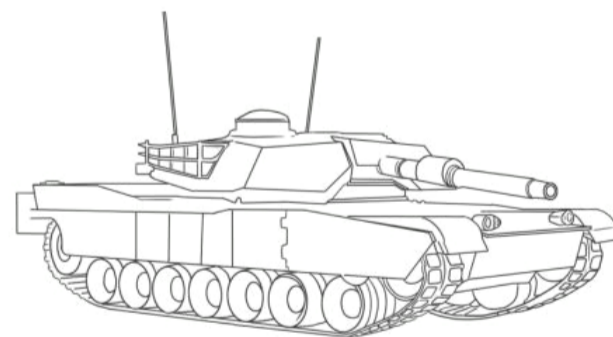
Com bé es pot apreciar, les dinàmiques repressives lligades al "reclutament civil", presents en la vaga dels camioners de 2010, no és un fet aïllat a la història de

Grècia. I, sense anar més enllà d'Europa, tampoc són una cosa excepcional respecte a la resta del continent, com demostra el ja citat exemple espanyol, la llei italiana del 1990 sobre la precettazione o, en Portugal, la llei número 637 de 1974 4, per nomenar només alguns casos. El context grec té les seues particularitats, sense dubte, però és una situació extrema que està semblant cada vegada més llunyana a la d'altres països suposadament més rics i més estables, fins a un punt que ja per a moltes persones és impossible descartar com irreal –amb somriures de tranquil·litat– aquell crit que ens arriba des de Grècia: "El nostre present es el vostre futur!"

La intervenció militar, tant en aquella part de la societat que errònia i enganyosament és separada de lo militar i denominada "civil" com també de manera específica en relació als conflictes laborals que de vegada en quan sorgeixen, sempre ens tocarà més a prop. Queda clar que hi ha que organitzar-se i actuar contra allò militar i contra aquesta nova olejada de militarització que ens colpeja, actuant en tots els àmbits de les nostres vides. Al mateix temps, queda encara més clar que les úniques vagues que poden existir- i ser dignes de tal nom- són aquelles salvatges, aquelles incontrolables i trencadores que obstrueixen, sense poder ser recuperades políticament, els fluxos econòmics i la normalitat d'aquestes societats, alliberant-les del jou del reclutament quotidià i omnipresent.

Extret de Cuadernos Antimilitaristas, Bardo Ediciones 2012.

Traducció feta per Ara o Mai.

1)En realitat, la vaga fou habilitment provocada pel mateix govern espanyol, per poder crear una situació que facilitava la deslegitimació dels controladors aeris front a l'opinió pública, la reorganització del sector, i, de pas, la creació d'un precedent important en la història recent de l'Estat espanyol: la normalització de l'ús dels militars front a qualsevol "emergència".

2)La referència és al que va succeir a l'aeroport de Son Sant Joan, en Palma de Mallorca (miri, per exemple, l'article en <http://www.publico.es/espana/350197/la-guardia-civil-obliga-a-algunos-controladores-a-trabajar-a-punta-de-pistola>).

3)De fet, ja per al quart dia de la vaga quasi tota Grècia es quedà sense combustible.

4)Mir <http://www.eurofound.europa.eu/emire/PORTUGAL/CIVILCONSCRIPTION-PT.htm>

LA UNITAT MILITAR D'EMERGÈNCIES (UME)

La creació de la UME respon segurament al fet que en l'Estat espanyol, de moment, no es veia factible obrir el tema militar en el camp intern tan fàcilment com a França o Itàlia, arran del passat recent. El franquisme, el colp d'Estat de 1981, les fortes lluites antimilitaristes dels anys vuitanta; aquests esdeveniments són els que probablement van fer pensar que per a una implementació no traumàtica —però efectiva— la via de les «emergències» podria ser una bona solució: militars en tota regla però sota la disfressa de serveis per als civils.

La UME es crea a l'octubre de 2005, i entra en servei a partir del Reial decret 416/2006 l'11 d'abril de 2006. És una unitat específica i conjunta dels tres exèrcits, amb caràcter permanent, que actua sota ordre directa del president del govern per mitjà del Ministeri de Defensa. Si bé en un principi l'excusa va ser la dels incendis forestals, el seu camp d'acció s'amplia als desastres naturals, riscos tecnològics (nuclears, biològics, químics, etc.), contaminació del medi natural; però cobreix a més —i és ací on ve allò més bo— actes de terrorisme, vandalisme i actes il·lícits, com també totes les situacions que el president del govern «crega oportú». En aquest punt és on veiem clarament que amb aquesta unitat l'actuació real és la introducció d'elements militars en tasques civils per a anar acostumant a la població a la seua presència i, en el moment que es crega oportú, actuar. A més, les accions i les declaracions de la UME deixen clar que aquesta unitat no actua per a evitar el sorgiment de situacions d'emergència, ni molt menys pensa en la prevenció.

Aquesta unitat està dividida en set bases militars (Madrid, Sevilla, València, Zaragoza, León, Las Palmas i Tenerife). Conta aproximadament amb 4.310 efectius, avions, helicòpters, uns 400 vehicles, més de 65 embarcacions... i a la fi de 2009 ja s'havien gastat en aquesta unitat uns 4.500 milions d'euros.

Fins ara, per exemple, ja han entrat en acció en incendis a Galícia, Eivissa i València, i també en les nevades de Girona i en les inundacions d'Astúries i Andalusia. Han fet maniobres combinades amb, entre altres organismes, la Creu Roja, la Protecció Civil i els bombers: unes maniobres en les quals les temàtiques eren clares, com per exemple aquelles efectuades durant el mes de setembre de 2010 a Múrcia, amb la Creu Roja, on actuaven en una catàstrofe i gestionaven els camps de refugiats i damnificats. Ens sona al de L'Aquila a Itàlia? També el mateix mes va

haver-hi unes pràctiques sobre un hipotètic atemptat, en conjunt amb la Policia Nacional, mentre una de les últimes actuacions (reals) —i aquella que hauria de fer-nos reflexionar molt sobre el futur— va ser quan, a la fi de 2010, destacaments de la UME van ser desplegats en l'aeroport de Barajas durant el ja famós conflicte laboral dels controladors, arribant a militaritzar posteriorment les zones de control aeri.

La implementació de la UME i la seua activitat no es dona per igual en tota la península. En les zones on el teixit organitzatiu local està encara una miqueta present se suposa que costarà més. Per exemple, a Catalunya en la lluita contra els incendis, la prevenció i el control dels mateix es fa des d'organitzacions locals i de moment no hi ha cap ganes d'esperar al fet que venguen els militars, de la mateixa manera en què els bombers d'aquesta zona no estan tan receptius de moment en la col·laboració amb els militars com en altres llocs.

Com a curiositat, cal esmentar que per a ser una unitat d'emergències, s'està equipant amb material i armament d'última generació, cosa que fa incrementar encara més els dubtes sobre les vertaderes intencions d'aquest cos, i per a mostra repassar el seu web i observar la foto en la qual es veuen en primer plànol els soldats de la UME amb un fusell G-36 de fabricació alemanya, amb la baioneta calada apuntant al cel mentre avions *Canadair passen per damunt. També observar les càmeres que munten els helicòpters, pensades més en el control de la gent que en la seua seguretat.

Per a acabar, algunes preguntes que podrien servir per a començar a reflexionar:

Si els soldats d'aquesta unitat no fan prevenció i, per exemple, ni tan sols aconsegueixen actuar ràpidament en els incendis, para què estan?

Per què es crea en l'Estat espanyol una unitat específica?

Què podem fer nosaltres si no volem veure als militars en els nostres boscos, rius, etc.?

Text extret del llibre "Si vis pacem - Repensar el Antimilitarismo en la época de la guerra permanente" de Bardo Ediciones.

Traducció feta per l'Ara o Mai.

ALGUNS LLIBRES QUE RECOMANEM

DELTA EN REVUELTA PIRATERIA Y GUERRILLA CONTRA LAS MULTINACIONALES DEL PETROLEO

Bardo Ediciones, 2012

Aquest text és una invitació a prendre consciència sobre un conflicte del qual, ens agrada o no, ja som part. És una invitació a posicionar-se. A portar la guerra a casa, ací, on està el cor palpitant de les polítiques neocolonialistes. Perquè l'època de les guerrilles anticolonialistes no ha acabat, sinó que s'ha esvaït la nostra disposició de reconèixer-les.

La insurrecció del Delta ens parla, ens demana comptes pel nostre silenci i per la nostra complicitat. Els ultimàtum es van sentir fa temps, un darrere d'un altre, sense que nosaltres deixàrem de fingir no sentir-los.

Els guerrers del Delta tenen l'orgull, la dignitat, la desesperació i el coratge. A nosaltres ens queden només els privilegis i les coartades. Ells han començat. Què volem fer nosaltres?

Així, sobre ràpides barques, amb passamuntanyes, fusells automàtics i kalashnikov, els rebels del Delta van passar al contraatac, sabotejant a la indústria del petroli. Són la veu armada d'una població sencera, esgotada per decennis de saqueig de recursos i per la repressió militar que intenta truncar les seues protestes amb tots els mitjans disponibles. Lluiten per la fi de la contaminació de les seues terres, per a la indemnització pels danys patits i per a la restitució del control dels recursos a les comunitats locals.

Aquest llibre és un homenatge a la seua batalla.

MADEROS, CERDOS, ASESINOS. CRÓNICAS DEL DICIEMBRE GRIEGO. 2008

Editorial Klinamen, 2011

Aquest llibre arreplega els testimoniatges de varis dels protagonistes de Desembre de 2008, un moment carregat d'un profund rerefons social, polític i històric que s'enllaça amb la història de les lluites dels últims trenta anys. El llibre, el títol del qual — Maderos, cerdos, asesinos— és un popular càntic en totes les mobilitzacions gregues, descriu l'ocorregut en la Revolta de Desembre en diferents punts d'Atenes i en altres ciutats hel·lenes i la participació dels anarquistes en ella. Aquesta participació es va caracteritzar —i es caracteritza— per la pràctica de la revolta social sense mediadors i sense il·lusions d'aconseguir canvis dins del sistema existent, proposant l'autoorganització contra qualsevol tipus d'organització jeràrquica, proposant la contraviolència enfront de la violència estatal i la solidaritat contra la individualització i les divisions artificials creades pel poder.

ESPAIS ANTIATORITARIS

- *Ateneu Llibertari del Cabanyal*
C/Barraca n°57
Consultar activitats al facebook de l'ateneu
- *Iniciativa Dhàlia*
C/Camí Vell de Xirivella n°23 (Mislata)
Obert dimecres, dijous i divendres a partir de les 19h
- *Ateneu Llibertari Al Margen (BAAM)*
C/Palma n°3
Obert dimarts a partir de les 18h
<http://ateneoalmargen.org>
- *Proyecto Mayhem*
C/Pavia n°91
Obert dimecres a partir de les 18h
- *CSO El Nido*
C/Carrereres Puchlalt n°7
Obert divendres a partir de les 19h
- *CSOA La Fusteria*
C/José Benlliure n°22
Amb tallers i activitats tots els dies
- *CSO L'horta*
Al final del C/ Diógenes López Mecho
Obert dijous a partir de les 20h
<http://horta.noblogs.org/>
- *Ateneo Libertario Octubre del 36*
C/ Desamparados, n°1 (Segorbe)

CONTRAINFORMACIÓ

- *Infopunt, contrainformació i activitats a València i rodalies*
<http://infopunt-vlc.blogspot.com>
- *Mislata Contrainfos*
<http://mislatacontrainfos.espivblogs.net>
- *Tokata, Butlleta de difusió, debat i lluita social*
<http://boletintokata.wordpress.com>
- *Radio Malva, projecte de comunicació assembleària 150.0 FM*
<http://radiomalva.org>
- *Radio Aktiva 107.6 FM (Alcoi)*
<http://radioaktivat.org>
- *Ràdio Mistelera 101.4 FM (Dènia)*
<http://radiomistelera.blogspot.com>
- *Ara o Mai*
<http://araomaivlc.wordpress.com>

Quan comencem a lluitar pels nostres propis interessos ens donem conte de que els demás estan fent el mateix: els prejudicis cauen i la nostra ràbia es dirigeix cap a on ha de dirigir-se.